

VESTEGNENS HELTE

Peder Frederik Jensen

**Reading 29/11-2022 (Lars Mikkelsen, Sarah Boberg,
Simon Boberg)**

Roller:

Dorthe

Svigerson

Jimmy

Branddame

Receptionist

Mille

Betjent

Mia

Ung Læge

Gammel Tyrk

Søn

Lisette (stemme)

Evt. sygeplejerske

Glostrup Akutmodtagelse / tidsbillede 23. maj - 2020

(Foran teatret: Mellem to træer, eller på et hegn, hænger et stort, beskidt og frønnet banner. Det er kluntet sat op. Der står: **Brøndby support hylder Vestegnens helte.** Banneret er gult og blå.

I teatrets reception hænger der tunge, gamle fjernsyn. De viser en lækkert tilrettelagt og redigeret infovideo om Glostrup sygehus **EVT SPEAK?**. Man ser den brutalistiske bygning udefra. Man ser travle sygeplejersker i alle aldre, køn og racer. Man ser mandlige læger med behårede arme, der iklæder sig kirurgtøj. Blonde piccoliner på løbehjul. Man ser sygehusets omgivelser. Udsigten over Vestegnen. Skulpturparken etc. Etc. Videoen er i båndsløjfe. Et par minutter inden forestilling hører man et bor, der larmer i det fjerne, som om, der er håndværkere på etagen ovenover eller nedenunder. Boret larmer kortvarigt. Forsvinder. Lidt efter kommer det igen. Da klokken ringer, og publikum begynder at gå ind, lyder boret igen. Denne gang lidt højere. Inde i den mørklagte sal larmer det, så man ikke rigtig kan høre hinanden. Pludselig ophører larmen. Lys.)

AKT 1

(SCENEN: Et aflangt, koldt og institutionelt venteværelse. En reception i den ene ende, afskærmet med plexiglas. I den modsatte ende, et afskærmet område. Ukomfortable stole langs væggene. En hightech-kaffeautomat uden møntindkast. Døre til toiletter. Dobbelte glasdøre danner en sluse ud til en parkeringsplads. Striber i forskellige farver på gulvet. Et par fjernsyn hænger i loftet. Et ur er gået i stå på tyve i seks. I venteværelset sidder BRANDDAME (35-40. år), afbleget, meget veltrænet. Meget ren og sminket. Hun har dueblåt på øjnene. Blå Cargobukser. Hvid, stram T-shirt, tydelig vatteret BH. Hun har en uniformsstøvle på den ene fod. Hun har ikke noget på den anden. Foden er viklet ind, og hun har benet oppe. Venter fuld af smerte. På hendes håndled sidder et stort smart watch/computerur. Hun finder vådservietter frem og vasker sine øjne i cirkler. En serviet i hver hånd - hun bevæger dem i hver sin retning fra næsen og ud. Orienterer sig kun i rummet, når UNG LÆGE kommer forbi, i håb om at det snart bliver hendes tur.

I et hjørne sidder MIA (30-40. år). Hun er krøllet helt sammen.
Hun har angst. Hun sidder stille og har dækket sig til med en
jakke eller et stort tørklæde.

En overvægtig mand, JIMMY (60+. år), rejser sig. Han har
maske for munden, der ikke dækker næsen. Han er klædt i
joggingbukser, billige klip-klappere, lysebrune strømper. Han
har en isbjørnetand i en tyk sølvkæde om halsen. Han er
uroilig. Famler lidt apatisk i sine lommer. Mellem hans ben
ligger en indkøbspose. Han kigger i posen. Kigger i lommerne
igen. Giver op og sætter sig)

(Stilhed)

JIMMY (ud mod publikum)

Er der ikke nogen, der vil køre mig hjem?

(En dør går op. UNG LÆGE (30 år.), hun bærer evt.
tørklæde, kommer gående i høj fart gennem rummet.
BRANDDAME kigger op. UNG LÆGE forsvinder bag
skærmene... JIMMY rejser sig og vender sig mod skærmene
og UNG LÆGE.)

JIMMY

Jeg har ventet i fem timer.

(En ringelyd fra receptionen. RECEPTIONISTEN, kvinde, (50. år) trykker på knappen.)

RECEPTIONIST

Glostrup Akutmodtagelse.

(JIMMY vender sig mod RECEPTIONISTEN. Han virker lidt diffus)

JIMMY

Jeg bor lige nede i Hasselvænget. Jeg skal hjem og spise.

Og så på hovedet i seng.

UNG LÆGE

(Stemmen kommer fra afskærmningen)

Åh!

(UNG LÆGE retur. BRANDDAME kigger op. JIMMY vil sige noget. UNG LÆGE ser ned i gulvet. Går hurtigt tilbage til døren ud. Samtidig hører vi DORTHEs (65. år) stemme)

DORTHE

Hallo?

(JIMMY står bare. Sætter sig pludseligt lidt tungt ned)

RECEPTIONISTEN

Kun syge kun efter aftale.

DORTHE

Hallo?

RECEPTIONISTEN

Det er Glostrup Akutmodtagelse. Kun syge kun efter aftale.

DORTHE

De sagde, vi skulle komme.

(Stilhed)

DORTHE

Hurtigt! Med det samme. De sagde, vi skulle komme nu...

JIMMY

Jeg bor lige nede i Hasselvænget. Jeg skal hjem. Der er mad, klokken seks er der mad.

DORTHE

I en fart, sagde de.

RECEPTIONISTEN

Ja?

JIMMY

Det ville være synd, hvis maden blev kold. Jeg har ventet... og nu. jeg kan ikke finde min telefon. Jeg kan ikke komme hjem.

DORTHE

Så nu er vi her.

(UNG LÆGE kommer igen ud af døren. BRANDDAME kigger. UNG LÆGE har nu en journal i hånden. Hun ser i den på skrømt. Går hurtigt gennem venteværelset. Går lidt uopmærksomt ind i enten en stor grøn plante eller afskærmningen.

UNG LÆGE

Ups...

(Forsvinder bag skærmen.)

UNG LÆGE

(Stemmen høres bag afskærmningen)

Så.

RECEPTIONISTEN

Kun syge. Kun efter aftale.

DORTHE

Hvad?

RECEPTIONISTEN

Og FALCK.

DORTHE

Øh.

(Den ubehagelige ringelyd gentages. DORTHE har i sin
forvirring trykket igen.)

RECEPTIONISTEN

Åh.

Kun syge. Kun efter aftale.

DORTHE

Kan du høre mig?

De sagde i telefonen, at jeg skulle skynde mig.

RECEPTIONISTEN

Du skal henvende dig i receptionen. Du må ikke stoppe
undervejs.

DORTHE

Hallo?

(SVIGERSØNS stemme)

SVIGERSØN

Min svigermor er meget svag. Kan det være rigtigt, at jeg ikke
må komme med ind? Vi mener helt bestemt, at hende der
ringede sagde, at Dorthe ikke måtte...

RECEPTIONISTEN

Kun syge kun efter aftale. (Hun trykker på knappen.)

(DORTHE, lang sweatertrøje med dybe lommer, uglet hår, briller, der sidder lidt skævt, dugget visir for ansigtet går ind i slusen. Man ser hende gennem glasset. Forvirret, dårligt gående. Hun famler og ramler ind i døren. SVIGERSØN går ind i slusen og hjælper hende med at finde knappen.

Knappen er markeret med en kæmpe rød pil lavet af tape.

RECEPTIONISTEN er opmærksom på dem. Døren går op.

SVIGERSØN er usikker på, om DORTHE kan gå selv. Hun er usikker på benene. Skæv og lidt desorienteret)

RECEPTIONISTEN

Kun syge og efter aftale.

(Dorte stavrer ind. Hun slæber den venstre fod. Hun løfter den venstre, lammede arm med den højre hånd. Hun får fat i en stoleryg. Den lamme arm slasker. Slusen lukker.

SVIGERSØN står bag glasset og kigger efter hende.

DORTHE får famlet sig lidt frem. Hun sætter sig. JIMMY rejser sig og leder i sine lommer.

JIMMY (henvendt til DORTHE)

Jeg har været her i fem timer. Jeg skal hjem og spise.

(DORTHE stirrer på manden. Hun kan ikke se ham så tydeligt, fordi briller og visir dugger. Hun finder en chokolade i en af de dybe lommer. Har besvær med at åbne cellofanen. Kan kun bruge højre hånd og tænderne. Spiser. RECEPTIONISTEN rømmer sig)

RECEPTIONISTEN

(Henvendt til JIMMY)

Som sagt skal man sidde ned. Restriktionerne. Så...

(JIMMY sætter sig og roder videre i posen og lægger en hånd på sædet ved siden af sig. Leder uden at lede. DORTHE rejser sig og får famlet sig frem til receptionen. Hun smiler. Det er hårdt for hende. Hun hviler sine hænder på receptionen. Hun spritter sine fingre. Hun har en flaske vand i lommen. Hun åbner flasken. Slår visiret op. Lægger brillerne på disken. Tager lidt ud i håndfladerne. Sjasker sig i ansigtet. Det kvikker hende lidt op. RECEPTIONISTEN følger med i alle hendes bevægelser. Da DORTHE tager brillerne på igen, spritter RECEPTIONISTEN disken af, hvor brillerne lå. Hun har en pind, hun kan bruge til at føre ud under

afskærmningen. Hun tørrer med en spritklud. Hun markerer overfor DORTHE, at hun skal tage visiret på igen.

DORTHE

Det bliver bare så svært at se...

(RECEPTIONISTEN ignorerer hende.)

JIMMY

Fem timer!

DORTHE

(Står fortabt med flasken)

Jeg havde lagt mig.

(Det ringer igen. Receptionisten trykker på knappen.)

RECEPTIONISTEN

Glostrup Akutmodtagelse. Kun syge kun efter aftale.

(Hun trykker på knappen. BETJENT kommer til syne i slusen med en kvinde. Kvinden, MILLE (50+), er sikret med remme.

Hun er tung i det, rolig og taler med BETJENT. BETJENT trykker på knappen. Døren åbner ikke. De er fanget i slusen)

DORTHE

Jeg var herude i morges. De skulle noget blingeling med mit hoved. Altså en scanner. Jeg var herude i morges. Så sagde de, jeg skulle tage hjem. De sagde: vi ringer. Så lagde jeg mig. Jeg bor hos min datter. Min yngste. Efter jeg flyttede ud af huset. Ja, mistede min have. Tænk sig jeg måtte af med alle mine krukker. Men sådan er det. Man er ikke herre over liv og død og skattefars dyneløfteri.

Men altså jeg er flyttet på værelse. Det er da lidt sjovt. Som en anden studerende. Og i morges var jeg så herude, og det tog en krig at komme hjem med FLEX. Så jeg var så lige kommet tilbage og havde kun lige lagt hovedet på puden. Blingeling. Så var de der. Og hunden sov. Den lå lige her, Mulle hedder den. Den er lidt en munk, hvis du vil vide det. Tusind år gammel. Lille hund med gammelt sind, hvis du vil vide det. Nå. Du skal komme hurtigt, siger de.

(JIMMY fatter først nu, at DORTHE taler til ham. Han ryster på hovedet.)

DORTHE

Med det samme. Nu. Har du hørt det før? At hospitalet ringer og siger: NU! Jeg har ikke i hvert fald, og jeg ved, hvad jeg taler om. Jeg har klippekort til skadestuen. Der er ikke det, jeg ikke er blevet skåret i. Næsten... Altså. **Rent blingeling.**

JIMMY

Fem timer.

RECEPTIONISTEN

(Til Dorthe)

Og Politiet.

DORTHE

(lidt forundret over receptionisten)

Hvad? (slår visiret op)

(Ser igen på JIMMY. Er i tvivl om RECEPTIONIST rent faktisk talte til hende.)

DORTHE

(Henvendt til JIMMY)

Men altså. En blodprop. En lille en. Ellers sad jeg vel ikke her? Kan det være andet? Mine døtre mener... (Bliver afbrudt)

RECEPTIONISTEN

Syge efter aftale, FALCK og politiet.

Hvis du lige vil sætte dig over et øjeblik. Og visiret...

(DORTHE føler sig beklemmt.)

DORTHE

(Henvendt til RECEPTIONISTEN)

Men hvad skulle det ellers være? Mine døtre er selvfølgelig ret ferme. Og smukke, hvis du vil vide det. Men altså...

(RECEPTIONISTEN skruer låget af en børnedrikkedunk med Elsaprint. Hun drikker. Skruer låget på igen. Stiller dunken. RECEPTIONISTEN viser, at hun gerne vil ud på den anden side af receptionen, men at DORTHE skal flytte sig først. Hun overdriver distancen og risikoen. DORTHE fatter det. Trækker sig besværet væk fra disken.)

DORTHE

Det var bare det.

RECEPTIONISTEN

Der går lige et øjeblik.

(RECEPTIONISTEN bevæger sig gennem rummet. Hun går ned til slusen. MILLE læner sin pande mod glasdøren. BETJENT lader hende gøre det. BETJENT forsøger at få døren op. BETJENT trykker igen og igen på knappen. Slår ud med armene. MILLE glider lidt ned. BETJENT hanker op i hende. UNG LÆGE kommer frem fra afskærmningen. Hun går hurtigt gennem venteværelset. Forsvinder ud af døren. BRANDDAME kigger efter hende. RECEPTIONISTEN forsøger at kommunikere med fagter. De skal gå bagud. Væk fra glasset. Hun udtrykker overskud og humor. Modsat attituden overfor DORTHE og JIMMY. BETJENT hanker op i MILLE. Hun svajer en smule. Har en pose til opkast i hånden. RECEPTIONISTEN trykker en kode. Slusen åbner. UNG LÆGE kommer igen ud af døren. Hun er stadig meget travl og målrettet. Hun ser DORTHE. DORTHE ser hende og lyser op. UNG LÆGE stopper et sekund. Ser BETJENT og MILLE. UNG LÆGE ser igen på DORTHE, der lige skal til at sige

noget. UNG LÆGE går videre. Lidt langsommere end før.

Hun vender sig og ser rundt.)

MILLE (råbende)

Så skulle du have set den anden bil. Hvis min bil var smadret.

Jeg sværger. (Bemærker UNG LÆGE og rummet. Da hun får øje på DORTHE går hun i stå.)

MILLE

Vi er på området! Ingen tvivl.

BETJENT

Vi er på Glostrup.

RECEPTIONIST

Akutmodtagelsen. (Slår til sin vippende humørdukke.)

UNG LÆGE glør forundret på MILLE.

UNG LÆGE

Hvis du lige...

(RECEPTIONIST retur til reception. DORTHE vil gerne sige noget men bliver ignoreret)

RECEPTIONIST

(Henvendt til BETJENT)

Jeg antager, at det er...?

BETJENT

Kom så (trækker i MILLE).

DORTHE

Undskyld? (Banker på plexiglasset)

RECEPTIONIST

Har du ikke øjne i hovedet?

DORTHE (hun er antiautoritær af sind)

Er der noget specielt, jeg skal se?

(RECEPTIONIST ignorerer DORTHE)

RECEPTIONIST

Så altså...?

BETJENT (Bekræfter)

Lige efter bogen.

MILLE

Hvad betyder det?

BETJENT

Det ved du godt. Med dit cv.

RECEPTIONISTEN

I kan bare gå ind.

(BETJENT og MILLE forsvinder gennem døren. HVAD GØR DE HER? RECEPTIONISTEN lader DORTHE stå/sidde og svaje. Tiden går. RECEPTIONISTEN spritter af, drikker, arbejder.)

RECEPTIONISTEN

Har du dit sygesikringskort med?

(DORTHE finder det frem. RECEPTIONISTEN
taster/scanner. Hun læser på skærmen. Så ser hun på
DORTHE)

RECEPTIONISTEN

Undskyld. Her står... (Hun læser videre på skærmen.)

Ja, det. (Slår til humørdukken)

Jeg tror, du skal sætte dig ned. Er du kommet alene? Du er udtrykkeligt blevet bedt om at have nogen med.

DORTHE

Altså hende lægen, der gik der, det er hende, jeg talte med i morges, hvis du vil vide det.

RECEPTIONISTEN

Jeg tror, det er bedst, du lige sætter dig ned. Sig til hvis du trænger til at ligge.

DORTHE

Det er vidst bare en lille blodprop.

(UNG LÆGE kommer hurtigt frem og går målrettet over til
DORTHE.)

Hun lægger en journal på stolen ved siden af DORTHE.

BRANDDAME vil gerne rejse sig.)

UNG LÆGE

Dorthe Clausen? Ik? (afventer)

Godt du kom! Beklager. (afventer)

Jeg hedder Safira Abdel, neurolog. (afventer)

Kan du huske mig? (afventer)

DORTHE

Det kan godt være, jeg er lidt fladmast med armen her, og jeg hører ikke så godt, men selvfølgelig kan jeg huske dig. Du testede mig, du havde mig i scanneren. I øvrigt: har I fundet mit kors?

UNG LÆGE

Dit kors?

DORTHE

Ja, jeg ville have ringet. Men altså. I ringede jo først.

UNG LÆGE

Du må lige uddybe.

DORTHE

Jeg havde sådan et sølvkors. Det skulle jo af inden scanneren. Som brillerne og BH'en med bøjlen og alting. Ikke at jeg går med BH. Men mine døtre. Når jeg skal noget. Så, siger de. Nu tager du det her babseluttepanser på. Men jeg kan ikke holde det ud, og så siger de, de er så frække.. De siger: nej, men vi kan ikke holde alternativet ud, hvis du vil vide det.

DORTHE ER SLUDRENDE

UNG LÆGE

Men dit kors?

DORTHE

Det er væk. Da jeg kom ud af scanneren, var det der ikke. Eller jeg glemte det, og da vi så ringede, var det væk.

UNG LÆGE

Jeg tror, du sagde, at I ikke nåede at ringe.

DORTHE

Vi ringede, men vi skulle ringe igen.

Men altså. Nu er jeg her jo. Så...

UNG LÆGE

Jeg beder sygeplejerskerne se efter.

DORTHE

Jeg er i sikre hænder!

UNG LÆGE (utålmodigt smilende)

Vi skal tale lidt sammen. (afventer)

Men. Jeg kan ikke gå fra lige nu. Det betyder, at du må vente et øjeblik. (afventer)

Men sig mig: er du kommet alene? Jeg mener bestemt, at vi bad dig om at... (hun ser på RECEPTIONISTEN)

BRANDDAME

Er det ikke mig før hende?

(Hun bliver ignoreret)

DORTHE

Min svigersøn fulgte mig. Det gør han altid – her i dag, til lægen, ja...

UNG LÆGE

Hvor er han nu?

DORTHE (hører ikke UNG LÆGE.)

I kælderen under Riget hvor man får stråler. På kræftafsnittet.

Altså, det var før. Da jeg havde...

BRANDDAME

Havde?

DORTHE

Kræft.

UNG LÆGE

Men din svigersøn?

DORTHE

Ja, han var med hele vejen. Fra de første pletter på lungerne.

Til de sidste scanninger. Han var med

BRANDDAME

Sikke en helt!

DORTHE (bliver forstyrret af BRANDDAME)

Det. Ja.

Altså. Helt er måske en overdrivelse.

Men ja, han var virkelig med. Det var jo egentlig fordi jeg blev ved med at have lungebetændelse. Jeg gik fra den ene til anden. Stort set. Og så. Ja, nu kan jeg ikke helt huske det. Men det var vidst min ældste. Ja, hun. Hun insisterede. Det har hun det med at gøre. Hun satte foden ned. Jeg ville nok. Altså. Jeg tror ikke at jeg. Men hun. Ja hun...

BRANDDAME

Det er jo overvældende.

DORTHE

Altså. Ja. Det er det. Altså systemet. Det man oplever undervejs.

Der er den her sygeplejerske. Hun kan huske enhver detalje. Er det ikke utroligt? Jeg mener, hvor mange kommer ikke igennem der? Lidt for mange, eller lad os sige det, som det er: alt for mange. Også mig, også min svigersøn. Døtrene. Ja, de arbejder. Men det gør Frank ikke. Frank han. Ja, men det er jo godt, så kan han passe på mig, er det ikke?

(UNG LÆGE nikker, utålmodigt smilende.)

UNG LÆGE

Det er godt, vi har Frank. Men hvor er han nu?

DORTHE

Frank?

UNG LÆGE

Din svigersøn.

DORTHE

Spørger du, hvor han er?

UNG LÆGE

Ja!

DORTHE

Men har jeg ikke lige sagt det? (bliver diffust tvivlende)

UNG LÆGE

Vi talte om...

BRANDDAME

At du var blevet kureret.

DORTHE

Ja, altså – men så kom den her prop. Ikke?

BRANDDAME

Det er sjovt. Når der er ild i et hus...

DORTHE

Men.

BRANDDAME

Så siger man det, som det er: Huset brænder!

DORTHE

Har jeg ikke lige? (Løfter den døde arm væk fra knæet. Piller sig i øret, retter høreapparatet. Vender siden til, som om hun hører bedre med det ene øre.)

BRANDDAME

EN skovl for en skovl. En spade for en...

DORTHE

Kan du ikke lige gentage?

UNG LÆGE

Vi er bekymrede for, at du er her alene. Så vi vil...

DORTHE

Men vores ven i receptionen, bad jo Frank om at gå igen.

UNG LÆGE

Det ved jeg. Det var en fejl. Ved du, hvor Frank er?

DORTHE

Ja.

UNG LÆGE

Kan vi få fat i ham?

DORTHE

Ja, med mindre han er stukket til søs.

UNG LÆGE (anstrengt)

Det håber vi ikke.

DORTHE

Han er nok kørt hjem, hvis du gerne vil vide det.

UNG LÆGE

Kan du ringe til ham?

(DORTHE ser på RECEPTIONISTEN, der kigger væk. Hoster og nikker og tilkendegiver, at det nok var en god idé.)

DORTHE

Ja. Men?

(UNG LÆGE rejser sig. Hun nikker. Ser på sit ur. Går op til RECEPTIONISTEN. De taler lavmælt om MIA. Nikker ned mod hende. Er i tvivl. UNG LÆGE nikker. Tænker sig om. Kigger på uret. Skynder sig ud af døren. Glemmer journalen på stolen ved siden af DORTHE.)

BRANDDAME

Hallo? Jeg har børn, der venter...

RECEPTIONISTEN

Det er snart din tur!

JIMMY

Seks timer, for satan da... Kan jeg ikke snart komme hjem?

MILLE

Hjem? Den var god.

RECEPTIONISTEN

Du ved, hvordan det er med FLEX, Jimmy.

(UNG LÆGE kommer ind. Går hen til MIA. Lægger forsigtigt en hånd på hende. Forsøger at få kontakt. Forgæves. Rejser sig. Går hen til skærmene og ud)

JIMMY

Jeg kan da tage en taxa. Jeg skal bare bruge lidt mønt. Det er derfor, jeg forsøger at finde min telefon. Er der nogen, der har set min telefon?

(JIMMY rejser sig. Hans maske hænger på øret eller nede om hagen. RECEPTIONISTEN peger for at få ham til at tage maske på)

RECEPTIONISTEN

Jeg bliver nødt til at bede dig tage plads. Med mindre du er på vej på toilettet? Med mindre du har noget, du vil spørge mig om? I så fald må jeg bede dig om at tage maske på.

(JIMMY ignorerer hende)

JIMMY

Jeg har brug for den FLEX.

RECEPTIONISTEN

Den er bestilt. Du ved, at han skal have andre med. Han samler til bunke. Du må simpelthen væbne dig med tålmodighed.

JIMMY

Man skulle tro, det var ramadan. De kører som lort, når de ikke får noget at spise. De sidder bare ude i Hundige og sover. Ved du hvad, de er oppe så tidligt for at skaffe, og når det så er, at de skal på arbejde, så er de trætte. Jeg siger ikke, at de ikke kan køre normalt. Normalt kører de normalt/super. De har jo taget kørekort i en krigszone... Ha.

(UNG LÆGE kommer frem fra afskærmningen. Hun stirrer på JIMMY et øjeblik, så går hun væk igen)

Der var også mange af dem på Thulebasen, der havde de særregler fra imamen. For enten gik solen ikke ned, eller også så kom den aldrig op, og så bliver der lidt langt mellem falaflerne... Så, der var en af dem, en ven jeg gik vagt med, han fortalte, at Allah var lidt kuldkær, så han gad ikke rigtigt holde så meget øje nordpå. Det grinede vi sgu af. Han var god nok. Drak aldrig øl og det dør man af, men det er en anden historie. Men altså. Inden han døde, fortalte han, at de bliver trætte, når de faster. De bliver sultne. Og lidt sure, sagde han. Og se nu. Nu er solen ved at gå ned, så jeg vil da væde på, at FLEXnes sidder og hælder i hovedet et sted. Så må jeg jo bare vente med at spise, Flexnes. HA, den fatter de unge ikke (henvendt til DORTHE). Ja, ja. Det skal I ikke tænke på. Hold du bare din ramadan. Det er sgu helt i orden. Ikke at jeg tror på noget. Nul og en skid. Kun mig selv. Min familie. Det danske samfund kan man i hvert fald stikke op, hvor solen aldrig skinner. Det er da tydeligt lige for tiden. Ramadan. Dovenskab. Lortet er ved gå i stykker. Den kælling. Statsminister. Hvor svært kan det være at få fat i FLEXnes? Man skal bare råbe: FLEEEEEEXNEEEEEES!

(UNG LÆGE kommer frem, RECEPTIONIST rejser sig,

BRANDDAME trækker sig væk fra larmen. MIA spjætter.

UNG LÆGE forsvinder igen) Hvad be hager? Og så snakker du om at tage det roligt. Hvad ved du om det? Du sidder bare der. Der har du jo altid siddet. Lige så længe jeg kan huske. Så hvad ved du?

RECEPTIONISTEN

Jeg ved i hvert fald, hvad jeg taler om hvad angår tål-mo-dig-hed. (smiler)

JIMMY

Ved du, hvor man lærer at vente på ingenting?

RECEPTIONISTEN

Ja! (Mimer: her og peger på sin disk)

JIMMY

På Thulebasen.

RECEPTIONISTEN

Men Jimmy, vi er ikke på Thulebasen. Vi er i Glostrup. Du bliver nødt til at vente.

Alle må lære at vente. Jeg ved snart ikke, hvad det er, folk forestiller sig.

JIMMY

Hører du overhovedet, hvad jeg siger. Jeg siger, at jeg har lært at være tålmodig på Thulebasen. Jeg ved godt, hvad det vil sige at vente på noget, der aldrig kommer, men jeg skal hjem, jeg skal hjem og spise til aften. Prøv lige at se på klokken. Den er snart seks. Jeg har ventet i seks timer. Jeg skal hjem og have - det må være blomkålsgratin. Ingen på Vestegnen kan vente som mig. Bare så du ved det, men jeg vil hjem. Jeg vil hjem og spise.

RECEPTIONISTEN

Du må i første omgang sætte dig. Der kommer snart et par sandwich.

JIMMY

Sandwich?

RECEPTIONISTEN

Kylling/bacon. Skinke/ost. Tun.

JIMMY

Fem timer, Yvonne. Og i øvrigt er jeg vegetar.

RECEPTIONISTEN

Yvonne?

JIMMY

Der fik jeg dig. Jeg er sgu ikke vegetar.

(JIMMY sætter sig. DORTHE har fundet sin telefon. Hun kan ikke se skærmen, fordi hun har visir og briller på. Hun tager det af. Hun famler lidt med telefonen. I det samme lyder en høj, gennemtrængende borelyd. Et slagbor, der skærer sig ind i betonbygningen. Resonansen chokerer alle.)

RECEPTIONISTEN

Bliver de aldrig færdige?

(Der bliver stille igen. DORTHE ringer op til SVIGERSØN.)

DORTHE

Hallo?

(I det samme lyder den gennemtrængende lyd af boret igen.

Det larmer i nogle sekunder.)

RECEPTIONISTEN

Nej, det gør de ikke.

DORTHE

Ja, undskyld. De borer lidt her.

(Boret kommer igen. DORTHE tager en finger i øret og

vender sig ind mod væggen for at høre. Hun lægger en hånd

på betonen. Det ryster. Lyden forsvinder. Nu ryster det ikke)

DORTHE

Er du kørt?

De siger, at du godt må komme ind.

Ja, jeg ved ikke hvorfor. De sagde bare til mig, at de synes,

det var en god idé, jeg havde nogen med mig. Jeg forstår det

ikke. Nå, det forstår du godt? Nå... Næ, nej. Det tror jeg, det,

tror du? Lad os nu se. Det ved jeg nu ikke noget jeg. Ja. Ja.

Hm. Ok. Tja... Det er jo bare en lille blodprop. Så tag du bare

hjem til pigernefamilien.

Jo, jo. Jeg skal nok klare mig. Men de sagde at, du må godt
altså. Ja, det sagde de.

Hvad?

Nej, de leder efter det. Eller hun ville. Ja, spørge. De må jo
finde det.

Altså. Ja. Ja. Nej. Åh, det har jeg vidst glemt.

Ja, nå. Hvis du siger det. Men tag du bare hjem til familien.

Det er jo godt vejr og det hele. I skal vel i haven? Åh, jeg ville
gerne med. Ud og se til mine krukke? Du tager mig med
derud snart, ikke? Jeg skal bare lige over den her lille prop...

Nå, du sidder i bilen og venter?

Men det skal du da ikke. Det siger jeg dig. Der sidder en her,
der har ventet i fem timer bare på at få lov til at gå. Afbrudt af
indskud og lyt til andre. Evt skær lidt ned. Man skal forstå at
hun ikke forstå men der gør svigersøn

(DORTHE lytter til SVIGERSØN. Hun bøvlrer med den
lammede arm og telefonen og visiret imens.)

JIMMY

FLEEEEEEXNEEEEEES! (leder i alle sine lommer og i posen,
rejser sig, går hen mod BRANDDAME, der vender siden til og
glor i sin telefon. JIMMY stopper)

JIMMY

Vil du ikke køre mig hjem?

...

Hvad? Jeg bor lige her nede bagved? Du er jo reder. Ik. Det
ka jeg da se på din trøje.

BRANDDAME (Ignorerer ham først)

Hvad tror du selv?

JIMMY

Du er reder. Det er Hasselvænget. Det kender du. I kender
da Hasselvænget? Som reder?

BRANDDAME

Hvad tror du selv?

JIMMY

Ikke det store.

BRANDDAME

Nej, vel. Ved du hvad, jeg skal have fat i mine unger. Jeg har
brækket foden. Jeg har siddet og ventet lige så længe som

dig. Så – nej, jeg kender ikke Hasselvænget, for jeg kører i Ishøj. Men altså, hvis Jakob får fat i ungerne før mig, så ser jeg dem ikke igen. Han skrider med dem. Forstår du, hvad jeg siger? Til Holland. Og hvad med mig? Jeg sidder her med en brækket fod. Eller forstuvet eller hvad fanden. I hvert fald kan jeg ikke gå, så hvis du frigør dig lidt fra dig selv, Jimmy, var det ikke det, du hed? Så ville du opdage, at vi andre fandtes. At vi ikke kan gå, at nogen er på arbejde, at nogen er sygere end dig. Ik, Jimmy! Jeg er så træt af mænd. Sådan som dig. Lige præcis sådan nogen som dig. Mænd, der ikke letter røven selv. Og når I letter den, så tager I til Holland eller ad helvede til op i Sverige, eller I forsvinder på Lolland/Falster. Når I endelig gør noget, er det kun for at ødelægge det, vi andre har knoklet for at bygge op. Mænd som dig, Jimmy, i er sådan nogle smadrekugler, man bruger til nedrivning. I hænger bare der og dingler, til I kan ødelægge noget værdifuldt. Forstår du, hvad jeg siger? Jeg kan ikke, og jeg vil ikke, køre dig til Hasselvænget. Jeg vil sørge for, at mine børn kommer hjem til min mor, og at den der doktor ser min vej. Det og ikke andet. Forstår du?

(JIMMY sætter sig eftertænksomt tilbage på sin plads)

BRANDDAME

Forstår du?

(JIMMY begynder at lede. Han kigger over på DORTHE, der
taler med svigersøn.) evt flet

BRANDDAME

Du tror, du kan sidde der. Det kan du ikke. Du kan ikke sidde
der.

JIMMY

Det er da...

BRANDDAME

Tror du, du er universets centrum?

JIMMY

Tror du?

BRANDDAME

Hvad tror jeg?

JIMMY

At du er. Det du sagde. Det du sagde om mig. Jeg venter bare. Ik. Det er jo bare det. Ik. Jeg vil hjem. Den er snart seks. Se nu!

BRANDDAME

Jeg er træt. Forstår du det? Jeg har været på nattevagt. Mine børn finder selv i skole. Forstår du. Den store følger den lille afsted. Jeg ringer hjem, når de skal stå op. Så tager han den lille ud af sengen. Giver ham tøj på. Morgenmad. Børster tænder. Sætter hans hår med alt for meget gel. Så tager de madpakkerne i køleskabet. Så går de. Når de går, ringer de til mig. Så kan jeg tjekke, at de ankommer til skolen. Det gør jeg i den her funktion (Viser sin skærm/ur). Vi bor i en toværelses. Vores ejendom skal rives ned – og så lige nu, hvor de har renoveret den. Jeg har en mor, der ikke gider svare mig. Jeg har en eksmand, der vil bortføre mine børn. Og ved du hvorfor? Fordi han hader kvinder. Fordi han vil se mig død. Ok. Han drømmer om, at se mig død. Jeg har brækket foden. Der er en fucking pandemi i gang. Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre, hvis ungerne bliver sendt hjem. Hvordan skal man have hjemmearbejdsplads som brandmand? Kan du fortælle mig det? Hvis man bare sidder

og taster i sin villa, så det jo nemt nok. Forstår du? Forstår du, hvad jeg siger?

JIMMY

Du siger, at du ikke kan køre mig hjem.

BRANDDAME

Jeg taler ikke om dig! Jeg taler om mig selv. Men ikke fordi jeg synes, jeg er verdens centrum. Fordi jeg er så færdig. Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre. Og så beder du mig om hjælp. Jeg vil jo gerne hjælpe dig, men prøv lige at forstå at jeg ikke kan. Du beder mig om noget, jeg ikke kan. Altså. Jeg er færdig. Ik. Jakob tager mine børn. Hvis han finder ud af, at de ikke bliver hentet. Eller et eller andet. Så pakker han en taske. Så er de væk. Og. Og. Jeg har lige fået dem tilbage. Jeg har lige bevist, at jeg kan. At jeg ikke lader dem. Altså. Det skal jeg jo slet ikke sidde her og sige. Det kommer jo ikke nogen ved. Men Helt ærlig. Jeg er ikke universets centrum. Vel. Jeg prøver bare. Jeg gør mit bedste, og så midt i det hele falder jeg og brækker foden. Eller forstøver den. På en nattevagt. Åh. Jeg tror, jeg skal finde et nyt arbejde. Et hvor jeg kan blive hjemsendt.

(JIMMY roder i sin pose. BRANDDAME har talt for døve øren)

JIMMY

Jeg kender det godt. De gjorde det samme hos mig. Først, så gravede de op, for at ordne de gamle stikledninger fra gaden og ind. Op med fortovet. Jord, det hele, og så ned igen og fliser på. Jeg siger, dig, der gik to uger, så kom der et nyt sjak. De skulle trække noget lysleder. Så op med fliserne, jord. Trække, jord, fliser, bum. Og så – måneden efter. Man tror det ikke, men så var det kloakken. Og denne gang, krævede det altså nye fliser.

DORTHE (Telefon ringer – det er frank)

Så hvor lang tid kan det mon ikke tage med mig. Ikke at det kan være så svært, og vi skal da nok komme hjem inden midnat. Det er jeg da sikker på. Helt sikker. Det med sådan en arm her, Frank, det er simpelthen bare en lille prop. De skal bare give mig lidt piller. Jeg kan da slet ikke se for mig, at jeg skal indlægges. Så havde vi jo også taget tasken med. Ipaden. Mine bøger. Som vi plejer at gøre. Det hele står jo klar, jeg, jeg, jeg når jo ikke og pakke ud mellem indlæggelserne efterhånden. Så, men altså. Ja. Nå. Du

sidder lige herude, eller? KAN IKKE LÆNGERE TALE I TLF

RYK Eller han ringer igen

Så er det måske lige så nemt, at du lige kigger ind, når de siger, at det er en god idé. Det må jo være fordi, jeg ikke går så sikkert. Du er altid sød og støtter mig.

Men så siger vi det.

(lægger på. Henvendt til JIMMY)

Nu kommer min svigersøn.

ALT SKAL SKÆRPES SÅ JIMMY TROR DET HANDLER OM
TLF

JIMMY

Ja, fint for dig. Jeg kan ikke finde min.

(BETJENT kommer ind med MILLE.)

BRANDDAME

(Henvendt til JIMMY)

Hørte du, hvad jeg sagde?

JIMMY

Det er svært så.

BRANDDAME

Er der ingen, der hører mig?

DORTHE

(Henvendt til JIMMY)

Hvad er svært?

BRANDDAME

Kan I ikke se mig?

JIMMY

Ja, når man ikke kan finde...

BRANDDAME

Jeg sidder lige her. Hallo.

DORTHE

Vej?

?

BRANDDAME

Jeg sidder bare og venter. Mit liv falder fra hinanden. Min fod er smadret. Hvorfor hører I ikke?

JIMMY

Sin...

BRANDDAME

Er der ingen der lytter her!

DORTHE

Sin svigersøn?

JIMMY

Sin telefon, sgu da.

Ikke. svært at ringe hjem.

BRANDDAME

Er der ikke nogen, der lytter?

(Alle bliver stille. Boret kommer igen. Højere end før)

(BETJENT og MILLE kommer frem og går over til en stol. Der er overdreven afstand mellem alle siddende.)

(BETJENT går op i receptionen. Alle holder sig for ørerne. Boret hører op)

BETJENT

Sygeplejersken kunne ikke finde en vene, når det hele rystede. Hun sagde, at der ville komme en fra anæstesi. At vi bare lige skulle vente lidt. Så ved du det.

RECEPTIONISTEN

Så ved jeg det.

(JIMMY rejser sig og trasker over til DORTHE)

BRANDDAME

Hvis der skal komme en, må det være til mig. Jeg har ungerne. Det ender bare med, at Jakob henter dem. Det forstår I måske ikke. Men jeg siger jer, det kommer ikke til at ske. (I det samme ser hun ned på telefonen/ur og fortsætter den tråd, der kører hele tiden.) Jakob den lort (mumlende).

DORTHE

Din telefon? (Til JIMMY)

MILLE

Jeg har også børn.

JIMMY

Ja.

BRANDDAME (kigger op)

Men du ankom efter mig.

DORTHE

Jeg var ellers erklæret rask.

JIMMY

Den er bare væk.

DORTHE

Jeg kunne ikke tåle kemo.

JIMMY

Er det ikke underligt, at den bare bliver væk?

DORTHE

Jeg lå bare der. Inde på deres gæsteværelse. Med en spand.

MILLE

Vi har sgu da alle sammen børn!

DORTHE

Man vågner...

MILLE

Som om, det var noget særligt! Børn er for helvede bare...

BRANDDAME

Børn...

DORTHE

Vågner og så er der gået tre dage...

MILLE

Det ved jeg ikke...

MIA

Hvem ved noget?

DORTHE

Og ved du hvad?

JIMMY

Jeg vil hjem...

DORTHE

Ved du hvad?

JIMMY

Jeg ved...

DORTHE

Jeg ved stadig ikke, hvad der skete i de dage. Jeg kan ikke huske det. Jimmy. Det var det, du hed? Jeg kan ikke... Men altså. Nogen havde sørget for medicin. Men jeg ved ikke...

BRANDDAME

Men det ved jeg.

MILLE

Ikke derhjemme. Ikke længere.

BRANDDAME

Ok!

MILLE

Altså børn...

BRANDDAME

Ja.

DORTHE

Det var der bare. Klar. Jeg havde det så dårligt!

MILLE

Med lidt forskellige fædre...

BRANDDAME

Nok info! (markerer en grænse ovf. MILLE)

...

Jeg er træt af mænd. Altså ikke dem jeg arbejder med. Men de andre.

(DORTHE stirrer på JIMMY. Han trasker tilbage og sætter sig)

MILLE

Ved du hvad?

BRANDDAME

Nej!

MILLE

Det er jeg også. Jeg arbejder så ikke. Men det andet. Jeg er også træt af mænd...

(BETJENT stirrer ud i luften.)

BRANDDAME

Og tid, der går. Er det ikke som om, det er morgen hele tiden?

(MILLE undrer sig.)

MILLE

Det er jo morgen hele tiden.

(BETJENT kigger på MILLE)

BRANDDAME

Jeg føler, jeg laver kaffe hele tiden. Står i min slåbrok, tænder radioen, kigger ud over byens tage. Vi bor øverst. Helt oppe i skyerne, som min yngste siger. Det det lyserøde hus. Det hvor gavlen ud mod S-toget er helt pink. Det var noget, de gjorde i stedet for at rive ned. Renoverede, byggede en skal uden på huset. Og så malede de den lyserød, og nu skal den så alligevel kondemneres. Men der står jeg. Jeg kan høre naboerne **Abdi og Veronique**. De fra Senegal. De taler højt men er aldrig vrede. De har tre piger, den ene er sødere end den anden. **Veronique arbejder i SKAT. Hun er specialkonsulent**. Jeg kan også høre, når de... Men lavt. Eller som sådan en slags bump. Bump bump. Men altså. Det er som om, jeg lige knipser, taler lidt i telefon, svarer på en mail fra bunken af mails om mine børns fremtid, møder ind og har vagt, snører støvlerne, går hjem igen, og så er det morgen, morgen, morgen, morgen. Og hvis jeg er hjemme, står jeg altid det samme sted i min slåbrok. Jeg står med kaffen og stirrer ud over byen. Jeg kan se ud over vandet. Jeg kan se Arken. Stranden. Jeg kan se bådene, der sejler, hvis det er godt vejr. Men jeg kan også se mit liv forsvinde. Puf. Jeg har en vane med at åbne slåbrokken. Især når lyset står ind om morgenen. Jeg åbner og lader den skinne på min hud. Så ser jeg mig selv udefra. Kender du det? Jeg flytter ud af mig selv

og ind i solens stråler. Så er jeg i solens stråler, der ser ind på vores bygning, og som ser min nøgne krop, men så står ungerne op, og jeg lukker slåbrokken. De har deres søde nattøj på. De kan godt lide at være hjemme igen. Efter så lang tid, siger de. Mor, siger de. De sætter sig hos mig. Hvordan skal jeg forklare det? Tiden går så utrolig hurtigt. Drengene er med et for store. En eller anden tirsdag kan de bare ikke være der begge to, og den store hopper ned og finder sin telefon og begynder at game i stedet. Han sætter sig nede på køkkengulvet. Op af det høje skab. Der sidder han tit. Det er hans lille hule. Men altså. Knips. Hvor blev det hele af? **Hvorfor står jeg stadig her og laver kaffeskal** jeg igen stå her og lave kaffe?

MILLE

Det **gør du jo heller ikke** skal du heller ikke.

(BRANDDAME kigger ned på sin telefon)

BRANDDAME

Hmm. Jeg når aldrig at drikke den. Når jeg kommer hjem, så står der en halv kop med rende rundt og skind på. Og så. Ved du hvad? En dag, så havde en af drengene stillet den i

opvaskemaskinen. En af dem havde taget koppen, stillet den ind, taget en tallerken jeg ved, positivt, stod i vasken, stillet den ind. De vil ikke sige hvem. De siger bare: det skal du ikke tænke på, mor.

MILLE (ironisk)

Hvor sødt!

SLET herfra og ned til OG NU VIL JEG HAVE DEN LÆGE

BRANDDAME

Ja, egentlig.

MILLE

Hallo. Jeg får tårer i øjnene.

BRANDDAME (Stirrer på MILLE)

Hvorfor arbejder du ikke?

MILLE

Hvorfor arbejder du ikke?

BRANDDAME

Ja?

MILLE

Hvorfor skal dine børn rydde op efter deres mor?

BRANDDAME

Du taler udenom.

MILLE

Gør jeg?

BRANDDAME

Ja.

MILLE

Hvad vil du vide?

BRANDDAME

Hvorfor du ikke arbejder.

MILLE

Fordi jeg gik konkurs.

BRANDDAME

Det er jeg ked af at høre.

MILLE

Tja. Jeg er bedemand.

BRANDDAME

Ok.

MILLE

Jeg troede, jeg kunne det hele selv.

BRANDDAME

Og det kunne du ikke?

MILLE

Det er der noget, der tyder på.

BRANDDAME

Nej?

MILLE

Nej?

BRANDDAME

Ja.

BRANDDAME

Er du ked af det?

MILLE

Ja.

(De ser hver deres vej)

BRANDDAME (pludseligt råbende)

NU vil jeg SE den læge!

RECEPTIONIST

Du må væbne dig med tålmodighed. Du må vente. Det er sådan det er.

(STILHED)

DORTHE

(henvendt til JIMMY) Tror du ikke snart, han kommer? Han må være her nu. Han var lige rundt om hjørnet. Men de bygger jo om. For en gang skyld, kunne man sige, så der er

lidt længere, end der plejer. Det er lidt svært faktisk, når man ikke er så rap på fødderne. **DA HUN ANKOM**

JIMMY

Men de skal da sætte dig af derude (peger på slusen) Da ikke på parkeringspladsen. Så er du jo i et helt andet postnummer. Det er derfor, de gør det. For kørepengene. Det har jeg da fattet. Jeg tror, det hedder Albertslund efter cykelstativerne. Så får man vel en hund mere i posen. Men det skal du ikke finde dig i. De må tage en vagt i grønthandlen i stedet. Eller køre om natten. Du har ret til at blive kørt til døren.

DORTHE

Det er ikke FLEX. Det er min svigersøn.

JIMMY (ser lidt forundret ud.)

Nå...

DORTHE

Ja. Ja. Altså Frank er sød. Det er alt, hvad jeg har at sige.

JIMMY

Tror du, han kan køre mig hjem? Der er ikke langt.

DORTHE

Det vil han sikkert gerne. Han er så hjælpsom. Vi sidder jo bare her.

JIMMY

Det er fordi, jeg kan ikke finde min mobiltelefon, og jeg skal hjem og spise. Det blomkålsgratin i dag. Med ost over. Rigelig ost af *den gode*. Ved du, hvordan vi laver *den gode*? Vi tager alle skorperne og blender det med fløde. Eller det gør jeg jo ikke. Jeg er bedst til at spise. Men altså når det er blendet, så varmer vi det, så får det lidt... hvad hedder den? Den der nød? Ja. Men altså vi river lige lidt i. Af. Åh, jeg kan sgu heller ikke huske.

DORTHE

Den hedder... Jeg har det lige på tungen. Nød. Nød.

JIMMY

Sja sho shi skn skri men altså ikke for meget.

DORTHE

Jeg havde den på krydderihylden i et glas. De store af dem fra bazaren. Og når jeg så på dem, de halve af dem, så var der ligesom små øjne i. Har du tænkt på det? Hvordan de dufter og så de øjne. Jeg bruger dem i lasagne, mest det. Eller jeg gjorde, nu laver jeg jo sjældent mad. Det bliver ikke til det store, når man er alene. Og nu hvor jeg så bor hos min datter, så laver hun jo ofte maden. Vi får gerne...

JIMMY

Cashewnød!

DORTHE

Nej, nej. Slet ikke. Den hedder noget med H.

JIMMY

Engang prøvede jeg at komme i tanke om navnet på en italiensk målmand i fem år. Jeg kunne ikke komme på det. Til sidst gav jeg bare op. Og så kom det selvfølgelig. Jeg stod i Netto. Så var det der. Men da jeg kom op til kassen. Pist væk.

...

JIMMY

Jeg har det!

DORTHE

Ja?

(I det samme lyder klokken i receptionen. JIMMY falder lidt sammen)

RECEPTIONIST

Glostrup akutmodtagelse?

SVIGERSØN

Ja. Jeg skal ind til min svigermor, Dorthe Clausen.

(RECEPTIONIST trykker ham ind i slusen. Døren virker ikke.

SVIGERSØN trykker og forsøger at komme ind.

RECEPTIONIST skal lige til at rejse sig, da døren går halvt

op. SVIGERSØN smyger sig igennem. Dørene hakker og

lukker igen. Da dørene bag ham er lukket, trykker han på den

røde pil. I det samme tager han sin maske på og de inderste

sæt døre åbner. Da han kommer ind, ser han DORTHE sidde

lidt forfjamsket oppe ved receptionen. Han går hurtigt hen til

hende. Sætter sig på hug foran hende. Hun ser på ham)

SVIGERSØN

Hej, Dorthe.

DORTHE

Hej, min ven.

SVIGERSØN

Prøv lige og hør. Vi sætter os herovre i stedet.

DORTHE

Hvad?

(SVIGERSØN peger)

SVIGERSØN

Jeg tror, du sidder bedre i de stole der ved bordene. Så kan du også have dine ting omkring dig. Din telefon og visiret. Kom. Det gør vi. (Han hanker op i DORTHE, der smilende rejser sig. Han har et godt tag i hende. Hun er meget spinkel, men hun lægger al sin vægt mod ham. Slæber foden. Han må have fat om livet på hende. De humper over til den anden stol. Nu sidder de tættere på BRANDDAME, JIMMY og MIA.

MILLE sidder i den del af venteværelset, der er tæt på
receptionen.

(SVIGERSØN nikker til JIMMY)

JIMMY

Ja, dav.

SVIGERSØN

Hej.

DORTHE

Det er. Hvad var det, du hed?

JIMMY

Jimmy.

DORTHE

Det er Jimmy, der har ventet fem timer.

JIMMY

Seks.

BRANDDAME

Og mig. Jeg har ventet længst.

DORTHE

Ja, åh det forstår jeg. Og du har børn. Det er også virkelig svært. Det kan jeg godt forstå.

(MILLE griner)

BRANDDAME

Svært? Det er sgu ikke ordet.

(SVIGERSØN er lidt forundret. MILLE griner højere)

SVIGERSØN

Er der noget nyt?

DORTHE

Det jo bare en prop. En lille en. Lægen har rigeligt at se til.

SVIGERSØN

Ja.. Men...

DORTHE

Det er bare. Jeg forstår nok ikke, hvorfor de sagde, vi skulle komme så hurtigt?

SVIGERSØN

Nej, vel?

DORTHE

Måske er du sød og spørge?

SVIGERSØN

I receptionen?

DORTHE

Altså... Du kan også forsøge ude på toilettet.

HELE VEJEN IGENNEM ER JIMMY MEGET NYSGERRIG

SVIGERSØN

Nå, ja.

(SVIGERSØN rejser sig. Han går op til receptionen. Han glemmer sit mundbind. RECEPTIONISTEN stirrer på ham, som om han havde slået nogen ihjel. Han kommer i tanke om det, vender rundt. Går over til sin frakke, som han har efterladt på stolen, hvor DORTHE sad til at begynde med.

Frakken ligger ovenpå journalen. Han løfter journalen.

RECEPTIONISTEN løfter en finger, der betyder, bare lad den ligge. Han lader den ligge. Han finder en maske i en frakkelomme. Tager den på. Vender sig mod receptionen.)

SVIGERSØN

Er der noget nyt om min svigermor?

RECEPTIONIST

Vi oplever desværre lidt. Ja, kø, i dag. Jeg skal nok undersøge, hvornår Dorthe kan forvente at komme ind.

SVIGERSØN

Det er fordi, man bad os om at komme hurtigt, og det giver ikke mening, at vi har skyndt os så meget, hvis der ikke er en læge, der har tid til at se på Dorthe.

RECEPTIONIST

Det kan jeg godt forstå. Men lægen kan ikke gå fra?

SVIGERSØN

Gå fra?

RECEPTIONIST

Ja, gå fra. Hvad skal man gøre?

SVIGERSØN

Ja. Altså.

RECEPTIONIST

Det kan godt være, du ikke har bemærket det, men vi lever under nogen særlige vilkår. Det betyder, at vores personale er... Spændt for. Lad mig sige det sådan.

SVIGERSØN (lægger en hånd på disken.

RECEPTIONIST stirrer på hånden. Han tager masken op i panden)

Men når man bliver ringet op og bedt om at komme akut på skadestuen...

RECEPTIONISTEN

Modtagelsen. Og vil du venligst...

SVIGERSØN

Modtagelsen... Så bliver man – nervøs. Kan du følge mig?

RECEPTIONIST

Tage maske på.

SVIGERSØN

Min svigermor tror, hun har en blodprop. Det tror jeg ikke.

RECEPTIONIST

Nu skal man jo lade lægerne om den slags.

SVIGERSØN

Hvorfor er hun her?

RECEPTIONIST

Ja, hvorfor er vi her?

SVIGERSØN

Hvorfor er Dorthe her?

RECEPTIONIST

Tja.

(SVIGERSØN giver op. Går tilbage til DORTHE, der i mellemtiden er faldet sammen. SVIGERSØN sætter sig. Han tager hendes hånd. Der bliver stille. DORTHE ser op. Hun ved godt, at hun er i en alvorlig situation. Hun er ikke dum. Hun har erfaring med at være syg, med hospitaler. Hun ved godt, at man ikke bliver ringet op så hurtigt, med mindre den er helt gal. Hun ved det, men kun underbevidst. Hun er ikke klar til at realisere situationen for alvor)

SVIGERSØN

Hvordan har du det?

DORTHE

Jeg er træt, Frank.

JIMMY

Hun vil sgu gerne hjem. Det vil vi alle sammen. Ved du hvad: jeg har været her siden i onsdags, og nu er klokken snart seks. Jeg skal hjem. Ved du hvad, når jeg kommer hjem, så er det på hovedet i seng. Jeg skal lige have lidt at spise. Gratin. Men altså siden i onsdags.

(SVIGERSØN nikker)

JIMMY

Din svigermor mente, du måske ville køre mig?

SVIGERSØN

Køre dig?

JIMMY

Køre mig hjem. Jeg bor lige hernede bag ved. Det tager fem minutter. Jeg vil gerne betale. Jeg har ikke lige noget mønt. Det er fordi, jeg ikke kan finde min telefon. Men hvis du har mulighed. Det er max fem minutter.

(SVIGERSØN bliver lidt perpleks.)

SVIGERSØN (til DORTHE)

Har du sagt det?

DORTHE

Ja. Jeg tænkte. Nu vi er her alligevel.

SVIGERSØN

Men øh. Okay. Men Dorthe. Jeg er jo lige kommet, og vi ved jo ikke, hvornår du bliver kaldt ind.

DORTHE

Det er jo en prop. De giver mig lidt medicin. Så det hjem igen.

Det er fino. Jeg har prøvet det før.

SVIGERSØN

Dorthe, det er ikke sikkert, der bare er en prop. Vi skal jo tale med lægen. Der er vel en grund til, at de bad mig komme tilbage, tror du ikke?

DORTHE

Det er fordi, de ikke har ressourcer til at hjælpe mig på toilettet og den slags.

SVIGERSØN

Det tror jeg ikke, Dorthe.

DORTHE

Nå. Hvad tror du så?

SVIGERSØN

Jeg tror, det er fordi...

CENTRALT

JIMMY

Kan du køre mig hjem? Din svigermor mente godt, hun kunne sidde her fem minutter. Det ville bare være så godt. Jeg kender kvarteret. Jeg skal nok vise vej. Du kan få en halvtredser. Skal bare lige op og hente lidt mønt, når vi kommer frem.

DORTHE

Så er der lige til et franskbrød (griner).

(Henvendt til JIMMY)

Ved du, hvad et franskbrød koster, inde hvor de bor?

JIMMY

Nej?

DORTHE

Halvtreds kroner!

SVIGERSØN

Men altså. Det vejer jo også det dobbelte.

DORTHE

Halvtreds kroner...

JIMMY

Det er sgu...

Ja. Men hvad med at køre mig? Hvad tænker du?

BRANDDAME

Du skal ikke gøre det!

(DORTHE og SVIGERSØN undrer sig.)

SVIGERSØN

Du siger, det er lige her?

JIMMY

Lige nede i Hasselvænget. Det er jo ingenting.

SVIGERSØN

Dorthe er du sikker på?

DORTHE

Ja, ja. Det kan du godt gøre. Det er jo fint nok. Jeg sidder jo bare her og venter.

JIMMY

Hvad siger du? (han tager sin pose i hånden)

BRANDDAME

(Skriver en lang besked på sin telefon. Mens hun taster, siger hun)

Lad nu bare være.

JIMMY

Med hvad?

BRANDDAME

Med ikke noget.

SVIGERSØN

Taler du til mig?

BRANDDAME

Lad nu bare være.

SVIGERSØN

Med hvad?

BRANDDAME (ser op)

Hvad?

SVIGERSØN

Hvad var det, du sagde? Altså? Hvad mente du?

BRANDDAME

Med hvad?

JIMMY

Med det du sagde.

BRANDDAME

Hvad med det, du sagde.

DORTHE

Hvad sagde Jimmy?

JIMMY

Ja, hvad sagde Jimmy.

BRANDDAME

Lad nu bare være.

JIMMY

Med hvad?

BRANDDAME

Med dit pis. Du har siddet her med dit pis i timevis nu.

JIMMY

Det er jo ikke med min egen gode vilje.

BRANDDAME

Men du har selv ansvar for, hvordan du opfører dig. For at forstå folks grænser.

JIMMY

Ved du hvad, folk er så sarte.

...

JIMMY (henvendt til SVIGERSØN)

Hvad siger du?

SVIGERSØN

Jeg siger, det kan jeg desværre ikke...

JIMMY

Nå, nå. Men så venter jeg (begynder at lede efter sin telefon)

I øvrigt (henvendt til DORTHE)

Ved du, hvad et franskbrød koster på Thulebasen?

DORTHE

Nej?

JIMMY

Det er gratis, for det findes ikke.

(MILLE ryster på hovedet)

DORTHE

Er der ikke franskbrød på Thulebasen?

JIMMY

Ik sidst jeg kiggede efter.

SVIGERSØN

Men er der ikke fuld af amerikanere?

JIMMY

Jo.

SVIGERSØN

Og hvad spiser de?

JIMMY

Toast.

DORTHE

Det er da franskbrød.

JIMMY

Nej, det er toast.

SVIGERSØN

Hvis det overhovedet er brød.

JIMMY

Hvad mener du?

SVIGERSØN

Altså i den forstand at der er noget næring i det.

JIMMY

Jeg skal hjem og spise.

SVIGERSØN

Ja, det ved jeg.

MILLE

Hvad ved du?

(SVIGERSØN ser på MILLE. Skal lige til at svare hende, men bliver afbrudt af JIMMY.)

JIMMY

Men på Thule, der fik de toast. Amerikanerne og burger. Vi fik. Steaks. Hele tiden. Men aldrig nogen sinde franskbrød.

(MILLE rejser sig op. Hurtigt og aggressivt. BETJENT reagerer og holder hende tilbage.)

BETJENT

Sæt dig!

DORTHE

Så du har aldrig set et franskbrød på Thulebasen?

BETJENT

Du skal sætte dig ned, Mille.

JIMMY

Har du?

DORTHE

Det siger sig selv. Men jeg har set et, hjemme hvor de bor
(peger på SVIGERSØN).

Og i Sverige. Der putter de sukker i.

JIMMY

Men det siger jeg dig, Thule er frit for franskbrød.

(Henvendt til SVIGERSØN) Men det kan være den kloge her har set franskbrød på Thule.

BRANDDAME

Gider du ikke?

JIMMY

Jeg gider en ting: at få fat i FLEX. Det vil sige: få fat i min telefon, så jeg kan ringe hjem, og når jeg har ringet hjem, vil jeg have fat i FLEX.

(SVIGERSØN rejser sig. Går til receptionen.)

SVIGERSØN

Vi bliver nødt til at få noget info. Altså, som sagt har I bedt Dorthe om at komme akut.

RECEPTIONIST

Ja, det ligger i ordet.

SVIGERSØN

Hvad mener du?

RECEPTIONIST

Akutmodtagelse. Det ligger inde i ordet. Altså ordet ligger i ordet.

SVIGERSØN

Men det giver jo ikke mening.

RECEPTIONIST

Jo, det. Eller hvad mener du? Hvad giver ikke mening?

SVIGERSØN

At vi så sidder her i timevis.

RECEPITIONIST

Du har ret beset ikke siddet her mere end...

SVIGERSØN

Det handler ikke om mig!

(RECEPTIONISTs telefon ringer.)

RECEPITIONIST

Du må have mig undskyldt. (Hun tager telefonen.)

Receptionen. (Ser på SVIGERSØN. Holder for telefonrøret.

Hvisker til ham)

Jeg er ikke din mor.

(Tilbage til telefonen)

Ja! (Lytter lidt. Lægger på og henvender sig til BETJENT.) I

kan gå ind nu. Sygeplejersken venter.

(JIMMYs telefon begynder at ringe. Den ringer meget højt

med en skrækkelig ringetone. MIA får et chok. Hun brøler

under tørklædet. Så længe telefonen ringer, brøler hun.

JIMMY lægger ikke mærke til, at den ringer. BETJENT rejser

sig. MILLE rejser sig. BETJENT ser JIMMYS telefon på

gulvet bag en stol. BETJENT tager den ringende telefon op

fra gulvet. JIMMY ser op. Bemærker ikke telefonen, men ser

BETJENTEN)

JIMMY

Nå, vil I nu til at køre mig hjem.

(JIMMYS telefon begynder at ringe igen. Han ser den. Bliver

glad. Tager den. BETJENT fører MILLE ud. JIMMY sidder

med telefonen foran sig og højtaleren slået til. Medhør)

JIMMY

Ja, hej Lisette.

LISETTE (20-25. år)

Hej Jimmy.

Hvad så? Er du på vej hjem?

JIMMY

Lisette, sender du de 50 kr., du har lovet?

LISETTE

Hvad?

JIMMY

Sender du, sender du de 50 kr. du har lovet? Med mobile
duer.

LISETTE

Det kan jeg ikke, Jimmy.

JIMMY

Nå.

(Han lægger på. Han rejser sig og går lidt rundt. Tung, foroverbøjet med plastikposen slaskende. Han går over til kaffeautomaten. Han står og glør på automaten)

Nå. Men de havde altså ikke noget franskbrød. Jeg ved, jeg aldrig har set et franskbrød på Thule.

Seks timer... (Han ringer op til Lisette)

LISETTE

Ja, Jimmy.

JIMMY

Hvad er forskellen på toast og franskbrød?

LISETTE

Det er det samme, Jimmy.

JIMMY

Det er ikke det samme.

LISETTE

Ok, Jimmy.

JIMMY

Jeg kan ikke nå hjem på tyve minutter.

LISETTE

Nej, det ved vi, Jimmy. Vi gemmer lidt til dig.

JIMMY

Ja, fint. Men jeg venter på FLEX.

LISETTE

Man ved aldrig - der kan ske mirakler på kort tid, Jimmy.

JIMMY

Jeg når sgu ikke hjem på tyve minutter.

LISETTE

Det er fint, Jimmy. Jeg skal også have kartofler i ovnen.

JIMMY

Maden skulle jo helst ikke blive kold.

LISETTE

Vi ved det, Jimmy.

(JIMMY lægger på)

SVIGERSØN (Henvendt til DORTHE)

Er du sulten?

JIMMY

Der kommer sandwich.

RECEPTIONIST

Kylling/bacon, Skinke/ost, tun.

DORTHE

Nej, du kender min mave.

SVIGERSØN

Hvad med en kaffe og en chokolade?

DORTHE

Jeg vil gerne have en chokolade, hvis du vil vide det.

(SVIGERSØN rejser sig og går hen mod automaten. JIMMY
står stadig og glør)

SVIGERSØN

Er det volapyk?

JIMMY

Det kan man godt sige. Jeg har ingen penge. Hvis jeg havde, tog jeg en taxa. Så kunne jeg komme hjem. På hovedet i seng.

SVIGERSØN

Men jeg kunne godt...

JIMMY

Hold da op.

SVIGERSØN

Undskyld!

JIMMY

Hvad får man i dag?

SVIGERSØN

Hvad mener du?

JIMMY

Som klejnsmed?

SVIGERSØN

Man får vel 200 i timen?

JIMMY

Det tror jeg ikke.

SVIGERSØN

Men altså. Jeg vil gerne købe noget.

JIMMY

Du får ikke over 190. Det er ikke realistisk. Så skal du arbejde på en god akkord.

SVIGERSØN

Men det er der vel også nogen, der gør?

JIMMY

Ja. Men nok ikke så mange.

SVIGERSØN

Måske.

JIMMY

Jeg har selv stået på værksted hele mit liv, og vi kom ikke over... lad mig se. Hvad blev det til. 175. Og det er endda i hovedstaden. Det er jo derfor, man tager til Thule. Det forstår du godt? Det er pengene. Men det er også. Det er også på en måde – nemt.

(JIMMY flytter sig tættere på automaten. SVIGERSØN træder et skridt tættere på. Han er for tæt på. JIMMY reagerer ikke)

SVIGERSØN

Kan du ikke flytte dig?

JIMMY

Jo.

SVIGERSØN

Tak.

JIMMY

Jeg er virkelig god til at svejse rustfast.

(JIMMY trasker tungt væk fra automaten, sætter sig med sin plasticpose foran sig.)

SVIGERSØN forsøger først at læse sig frem til, hvad man gør. Så prøver han lidt. Trykker, Finder sit betalingskort og lægger det på læseren. Er der en sprække? Skal den bruge en kode? Virker den?)

SVIGERSØN

Øhh.

(Han går tilbage.)

SVIGERSØN

Mærkeligt ikke?

DORTHE

Sagde hun noget om mit kors?

SVIGERSØN

Det tror jeg ikke.

(Da de har siddet lidt, så virker automaten pludselig, men i stedet for chokolade kommer der en cola. Han henter og undrer sig. Går tilbage, stiller den hos DORTHE)

(DORTHE rækker ud efter colaen. Hun kan hverken nå eller få låget af. Han må hjælpe.)

DORTHE

Vil du ikke hjælpe mig?

Tak.

(Drikker besværet men nyder det)

UNG LÆGE (stadig bag forhænget)

Så...

(UNG LÆGE kommer frem. Hun går hurtigt gennem lokalet og op til receptionen. De taler lavmælt. Så går hun tilbage. Hun tager den ene skillevæg og kører den gennem lokalet og stiller den, så den danner den første tredjedel af et rum mod publikum. Bag skillevæggen ligger en gammel, TYRKISK MAND (70-80.år) på en hospitalsseng. Han har en nikotin-inhalator i munden, en rød strikket hue på hovedet, grå jakke. Hans SØN (50-60. år) sidder på en stol ved siden sengen. Han sidder med en bedekrans og en telefon ved øret. Han taler lavmælt. Beder og snakker tyrkisk med en eller anden. Faderen ligger stille. Man ved ikke, om han sover, lever, eller

andet. SØN beder, bemærker at væggen er væk. Vender ryggen til de øvrige i venteværelset. UNG LÆGE tager de andre vægge, og laver et rum, der er lukket på forscenen. Så går hun ud til DORTHE og SVIGERSØN.)

UNG LÆGE

Så fik vi tid. Hvis I vil komme med.

(De går alle ind i det rum, der nu er lavet af skillevægge.)

DORTHE (støttet af SVIGERSØN.)

Jeg ved slet ikke, hvad jeg skulle gøre, hvis jeg ikke havde min svigersøn. Det skal du vide. Han er så vidunderlig. Jeg er så glad for, at I lod ham slippe ind.

UNG LÆGE

Det er da dejligt.

Sæt jer ned.

DORTHE

Han har været med hele vejen igennem. Det var bare en skygge på lungen. Eller to. Der var to på lungen. Lidt heroppe i lymferne ved brystet. Og så nyren. Jeg siger dig, efter

operationen og kemo, så lå jeg bare med hovedet i en brækspand. Der var de der også, mine børn. Det er pigerne, men det også Frank. Ikke Frank?

SVIGERSØN

Det håber jeg.

DORTHE

For det meste.

SVIGERSØN

Ja. Det er rigtigt nok. Vi har efterhånden set en del hospitaler.

UNG LÆGE

Ja, det sagde Dorthe i morges. Jeg har også haft lejlighed til at nærlæse din journal.

DORTHE

Så kan du ikke have haft andet at lave i dag. Der er vidst tale om en telefonbog.

UNG LÆGE

Vi skal lige tale lidt koncentreret her.

(SVIGERSØN og DORTHE læner sig frem)

DORTHE

Jeg hører dårligt, så du må tale højt. Og helst til det højre øre.

(I det samme begynder boret i væggen. Det larmer og runger.

MIA spjætter. Hun rejser sig. Vælter tæppet af sig. Den

GAMLE TYRK sætter sig op og taber sin nikotininhalator.

SØN spjætter og rækker ned efter den. Giver den til sin far,

der er for svag til at tage imod den. SØN sætter den mellem

faderens læber. Sætter sig og bliver ved med bedekransen.

GAMMEL TYRK lægger sig ned. MIA rejser sig.)

MIA

Hvad var det?

RECEPTIONIST

Jeg skal bede dig tage maske på.

MIA

Hvad var det?

JIMMY

Et bor.

(MIA, der er angst og psykotisk, kigger undrende og mistænksomt på JIMMY og på RECEPTIONIST.)

JIMMY

Hvorfor fanden arbejder de på det her tidspunkt? Dagen er da forbi. Vi skal hjem. Det er jo det, det handler om. De kan jo bare tage hjem. Så hvorfor?

RECEPTIONIST

Jeg bliver nødt til...

(Rejser sig. Går ned til MIA)

Jeg vil lige sige, at du er på hospitalet. Vi venter på, at nogen kan hjælpe dig. Indtil da skal jeg bede dig tage maske på.

MIA

Hjælpe?

RECEPTIONIST

Du er kommet herhen, for at få noget hjælp.

MIA

Jeg skal have noget hjælp.

RECEPTIONIST

Og det får du, men lægen kan ikke gå fra.

(receptionist retur til skranke)

MIA

Hvad var det?

(Angst og psykose accelerer i MIA. RECEPTIONIST ser det.

MIA rejser sig. Kan ikke sidde. Græder. Er midt i et anfald.)

RECEPTIONIST

Prøv lige at sætte dig ned. Træk lige vejret.

(MIA bakker hele vejen ned til sin plads.

Sætter sig igen)

MIA

(Til publikum)

Er hun ikke lidt uopdragen?

(Rejser sig. Finder en maske og tager den på hovedet som en kalot med elastikkerne ned om ørerne. Går hen til toilettet.

Hiver døren op, svajende, angst og ude af balance)

Kan jeg ikke få en sandwich

(Råber det ud på toilettet. Lukker døren igen)

Er hun ikke lidt næsvis? Uopdragen.

(Går hen til JIMMY. Videre hen til GAMMEL TYRK og SØN.

SØN rejser sig og stiller sig i vejen)

Kan jeg ikke få en sandwich?

(Hun forsøger at tage bedekransen fra ham. RECEPTIONIST rejser sig. Hun går hen mod skillevæggene. Går ind til lægen)

UNG LÆGE

Vi er lige ved...

RECEPTIONIST

Du bliver nødt til at gå fra.

Kvinden, den angste. Jeg tror, hun er på vej ind i en...

(UNG LÆGE rejser sig)

UNG LÆGE (henvendt til DORTHE)

Ja, undskyld. Jeg er alene i dag. Bagvagten. Det betyder, at jeg er nødt til. Prioritere. Ja. Men der går et øjeblik.

(UNG LÆGE løber ud af rummet og hen til MIA.

SVIGERSØN og DORTHE sidder tilbage. BETJENT og

MILLE kommer ind til DORTHE og SVIGERSØN)

UNG LÆGE

Hej!

MIA

Jeg er fritaget! Fat det nu.

UNG LÆGE

Det er helt ok. Skal vi ikke lige. Se på mig. Hej. Skal vi ikke lige.

MIA

Jeg er fritaget.

(UNG LÆGE bevæger sig lidt nærmere)

SYGEPLEJERSKE ind, vi skal desværre bruge rummet. Kan jeg hjælpe dig ud?

BETJENT (til DORTHE og SVIGERSØN)

Vi skal bruge rummet.

DORTHE

Men?

BETJENT

Det lader til, at jeres møde er udsat. Vi skal bruge det her rum.

DORTHE

Det er bare en blodprop...

(DORTHE rejser sig. Hun vakler og begynder at gå, slæber sin fod. BETJENT og MILLE sætter sig. SVIGERSØN hjælper DORTHE ud. RECEPTIONIST undrer sig)

RECEPTIONIST

Kommer I der?

SVIGERSØN

Politiet mente, at de skulle bruge rummet.

RECEPTIONIST

Til hvad?

(EVT. SYGEPLEJERSKE ind til BETJENT og MILLE.

Hun/han begynder at tage en blodprøve på MILLE)

SVIGERSØN

Altså, er det dig eller mig, der får løn for at vide det?

MIA

Hun er så uopdragen.

UNG LÆGE

Rolig nu.

RECEPTIONIST

Hvad mener du?

(MIA og SVIGERSØN i munden på hinanden)

MIA

Du er uopdragen.

SVIGERSØN

At min svigermor er dødssyg.

UNG LÆGE

Mia og...?

DORTHE

Hvor er mit kors?

MIA

Kan jeg ikke få en sandwich?

(SVIGERSØN går ud af konflikten for at hjælpe DORTHE på
plads)

DORTHE

Jeg ser dobbelt.

RECEPTIONIST (Til MIA)

De er på trapperne. Skinke/ost, kylling/bacon.

JIMMY

Tun

MIA

Hvad var det?

JIMMY

Tun. Det var tun.

MIA

Hvad?

JIMMY

Til sidst...

MIA

Tun til sidst?

JIMMY

Tun, ja. Til aller sidst.

MIA

Til sidst er tun?

JIMMY

Eller det sidste er tun.

MIA

Alt er tun.

JIMMY

Alt er?

MIA

Hvad var det?

JIMMY

Det sidste.

HUSK HAN ER KONKRET

UNG LÆGE

Mia, kan du lige se på mig. Træk lige vejret Mia. Roligt Mia.

Kom, sæt dig her. Er du tørstig?

MIA

Jeg er sulten.

RECEPTIONIST

Jeg ringer og hører.

UNG LÆGE

Tak.

(MIA sætter sig. Hun begynder at råbe uforståelige lyde. UNG LÆGE forsøger at berolige hende. Pludselig stopper MIA. Hun stirrer på lægen.)

MIA

Jeg vil bare have lov til at dø.

(SØN går frem til forkanten og henter skillevæggene. Han triller dem en efter en ned til GAMMEL TYRK, og skaber et rum rundt om ham. BETJENT og MILLE og SYGEPLEJERSKE ænser ikke, at rummet omkring dem forsvinder. RECEPTIONIST rejser sig og forlader scenen.)

UNG LÆGE

Har du selvmordstanker?

...

Det er vigtigt du fortæller mig...

MIA

Jeg er fritaget!

(Ung læges telefon ringer. Hun har vagt og må ikke ignorere telefonen)

MIA

Dø. Det er nemt.

UNG LÆGE

Mia. Det er. Jeg ved ikke. Jeg bliver nødt til. At prioritere.

(hun rejser sig og tager telefonen. Mens hun lytter, ser hun på MIA. UNG LÆGE er fanget mellem en selvmordstruet og en akut situation, hun bliver nødt til at reagere på)

(UNG LÆGE vender sig væk fra MIA. Hun løber ud af scenen)

BRANDDAME

Hvad med mig?

MIA

JEG ER SULTEN! JEG VIL DØ.

(MILLE rejser sig.)

MILLE

Prøv at stil dig hen til væggen. HEY, du der skrigesbanan. Gå hen til væggen. Stil dig op af væggen med hælene ind til muren. Læn dig forover. Træk vejret. Lyt til mig. Træk vejret. Se på min næse, træk vejret ind og pust ud. Ind og pust ud. Ind og ... sådan. Ind og pust ud. Stil dig over til væggen.

(MIA stiller sig over til væggen.)

MILLE

Godt. Hælene ind. Helt ind. Læn dig forover helt langsomt. Træk vejret igen.

(MIA's angst lægger sig. RECEPTIONIST kommer ind med favnen fuld af plasticindpakkede sandwich. Hun smider dem i en dyngge på et lavt bord. Hun stiller dem op på række)

RECEPTIONIST

Tun, kulle, æg.

DORTHE

Har du ikke en is?

JIMMY

Hvad blev der af skinke og ost?

MILLE

Træk vejret!

RECEPTIONIST

De har kulle i stedet.

DORTHE

En sodavandsis. Jeg er så tør i munden.

(MIA står stadig lænet fremover ved væggen)

MIA

Jeg spiser ikke ting med fjer og vinger. Jeg spiser kun. Kun.

Hvad har du uden fjer?

RECEPTIONIST

Tun.

MIA og JIMMY

(I munden på hinanden)

Tun.

(RECEPTIONIST giver MILLE og BETJENT en sandwich.

Hun stiller en ved MIAs fødder. MIA pakker den ud, uden at
rejse sig op.)

(Alle spiser)

AKT 2

(RECEPTIONIST sidder bag skranken. DORTHE,

SVIGERSØN, JIMMY, BRANDDAME sidder ved stolene,

hvor der er lave borde. MIA står op af væggen med

overkroppen bukket forover. Hun trækker vejret demonstrativt

højt. BETJENT og MILLE sidder lidt underligt efterladt på

forscenen. SØN og GAMMEL TYRK er bag skillevæggene igen. Men nu mangler der en væg, så man kan se ind til dem. Alle andre end SØN og GAMMEL TYRK spiser sandwich. GAMMEL TYRK har overtaget bedekransen fra SØN. MIA er grådig. Hun propper munden og trækker vejret)

JIMMY

Jeg skulle lige til at spørge...

BRANDDAME

Drop det.

JIMMY

Jeg...

BRANDDAME

Bare drop det.

(UNG LÆGE kommer ind. Leder efter noget. På hendes bryst sidder et kald, der bipper. Hun trykker på det. Leder fortsat. Det bipper igen. Hun stopper op og ser på MIA. Det bipper. Hun går hen til MIA)

UNG LÆGE

Jeg har ikke glemt dig. Jeg skal bare lige.

(Ser op på RECEPTIONIST. Slår ud med armene.

RECEPTIONIST peger på den glemte journal. UNG LÆGE

tager den)

(DORTHE tager sig til øret)

DORTHE (henvendt til SVIGERSØN)

Mine duttelutter er ved at løbe tør for batteri.

SVIGERSØN (ser op fra sin telefon)

Vi har vidst nogen i bilen.

DORTHE

Hvad siger du?

SVIGERSØN

I bilen.

DORTHE

Så kunne det være, du ville kigge efter. Forstår du, jeg vil så gerne kunne høre ordentligt, hvad de andre siger (smiler til MILLE). Og lægen ikke mindst. Det er så irriterende, for jer, for dig, at I bliver nødt til at oversætte, havde jeg nær sagt. Eller sidde der, i det mindste, og gentage hvert et ord.

(SVIGERSØN rejser sig. Han står stille og skriver noter på sin telefon. Han vil til at gå.)

RECEPTIONIST

Hvis du først forlader akutmodtagelsen, kan jeg ikke garantere, du kommer ind igen.

SVIGERSØN

Hvad?

(RECEPTIONIST skruer låget af sin drikkedunk. Drikker. Tørre den af med en serviet. Tørre bordet af. Slår ud med armene.)

SVIGERSØN

I Indkalder os akut. I lader os sidde her. Ingen kan sige noget.
Ingen ved noget. Jeg skal ud og hente batterier til hendes
høreapparat. Og så siger du at...

RECEPTIONIST

Du ikke kan komme ind igen.

SVIGERSØN

Hvad er der galt med dig?

RECEPTIONIST

Sig mig en gang.

SVIGERSØN

Nej. Nu siger du mig engang. Du siger, hvornår min
svigermor kommer til. Og du siger, hvad fanden, der er galt
med dig.

RECEPTIONIST

Jamen altså. Det er jo helt frivilligt, om man vil tage imod
hjælp fra det offentlige. Sidst jeg så efter, var der ingen tvang
i det her samfund.

SVIGERSØN (Henvendt til UNG LÆGE)

Kan det være rigtigt?

UNG LÆGE

Kan hvad?

SVIGERSØN

Det hun siger!

UNG LÆGE

Hvad siger hun?

JIMMY

At FLEX er på vej.

BRANDDAME

At vi snart kommer til.

SVIGERSØN

At man ikke kommer ind igen, hvis man først er gået ud.

(UNG LÆGE står stille. Hun ser rundt.)

UNG LÆGE

Man kan altid komme ind igen. (Hun retter på sit tørklæde.)

JIMMY

Hættemåge.

UNG LÆGE (Overhører bemærkningen.

Ser så smilende på MIA)

Jeg skal lige have den her. Ja. Et øjeblik, Lena.

MIA (retter sig op med et sæt.)

Lena?

(UNG LÆGE skynder sig ud. BRANDDAME Puster ud.

JIMMY sætter sig tungt. RECEPTIONIST retter på alt, hvad
der kan rettes på på disken og slår på sin humørdukke)

MIA

Kald mig Lena. Hvad var det? Jeg hedder sgu ikke...

BRANDDAME

I det mindste taler hun med dig. I det mindste. Jeg.

(I det samme ringer hendes ur. Det er et videoopkald)

BRANDDAME

Mor! Hvor fanden har du været?

(BRANDDAME sætter høretelefoner i øret)

BRANDDAME

Er de hos dig?

MIA

Hvad med dig?

BRANDDAME

Bare sig til mig, at du har hentet dem?

MIA

Hvad med dig?

BRANDDAME **DET ER IKKE KLART, det er
hendes mor. Det skal ikke handle om konflikt
med moderen. HUN SKAL IKKE VÆRE SUR PÅ**

MODEREN... Start med børnene, undertryk sine egne følelser.

Har brækket foden. Ja. Eller det tror jeg. Men nu siger du, nu siger, nu! Hallo. LYT! Nu fortæller du mig, at du har hentet dem, og så viser du mig.

(Lytter)

Men du kan jo ikke ligge og sove altid! Hallo. Er du klar over, at han tager dem med, hvis han finder ud af. Men det gør han. Og han finder ud af det. Han.

(Lytter)

Jamen... Forstå det nu. Lad nu være med at spild smart. Du ved ikke noget. Det er det jeg siger. Det jeg siger er, at han ved det, fordi en af drengene. En af dem. Sladrer.

(Lytter)

Jo, det er det rigtige ord, og nej, jeg er ikke paranoid. Drop det der! Du skal ikke fortælle mig, hvad jeg er. Forstår du. Det kunne du have gjort. Men. Du skal ikke. Stop nu og lad mig tale ud.

(Lytter)

Ja, ja. Jeg ved godt du vil. Men jeg ved også bare. Men det gør du ikke. Så derfor henter du dem i stedet for at forsøge nu. Ikke. Det er for sent nu. Eller nu kan du bare lette din røv.

Bare få den ud over sengekanten, hvis den ikke er blevet for tung.

(griner, stemningsskift)

A va siger du?

Nu stopper du.

(signalet ryger)

Hallo!

(forsøger at ringe op igen. Virker ikke. Hun skriver i stedet en besked. Tager høretelefonerne ud. Falder lidt sammen.

Græder.

MILLE vender sig og stirrer på BRANDDAME. BRANDDAME

bemærker det. JIMMY rejser sig igen og begynder at gå

rundt. Han har sin plasticpose i hånden. Han går og slår lidt

med den. Lægger den på gulvet. Stryger den med

håndbagen. Begynder igen at gå)

JIMMY (siger det til MIA)

Nu må det være nok. Der er gratin. Der er. Det er. Nu. Jeg. Er der ikke bare nogen, der kan køre mig hjem?

MILLE (Ser på JIMMY)

Du er godt klar over, at hun er psykotisk?

MIA

Hvad var det?

MILLE (til JIMMY)

Altså. Ik?

DORTHE

Sagde du noget til mig?

MILLE

(hvisker) Du er jo stokdøv.

Ja, jeg sagde: hun er psykotisk.

DORTHE

Sådan taler man altså ikke, om folk, der er til stede.

MILLE

Er det bedre, at tale om dem, når de ikke er der så?

DORTHE

Men altså.

MILLE

Altså hvad?

DORTHE (Lavt)

Du er jo ikke hjemme i jordhulen.

MILLE

Jeg hørte dig godt.

MIA

Det gjorde jeg også. Jeg hørte ALLE. ALLE hørte jeg. Hvad?

Hvad var det? Alle.

DORTHE

(Retter på sine høreapparater. Løfter den døde arm væk fra skødet. Tager det ene apparat ud. Vil lægge det i skødet, men kan ikke styre det. Det falder på gulvet.)

Åh. (hun bakser men kan ikke røre sig.)

BRANDDAME

Jeg nødt til at komme hjem!

(DORTHE vælter ned af stolen. SVIGERSØN hjælper hende op igen.)

DORTHE

Jeg kan ikke høre dig. Mit høreapparat. Det er trillet ned.

(BRANDDAME skriver på sin telefon/ur, mens der diskuteres)

BRANDDAME (MILLE)

Jeg kan jo ikke flytte mig ud af stedet.

DORTHE

Hvem snakker du med?

BRANDDAME

Er der ikke lige nogen, der kan hjælpe mig.

JIMMY

Sludder du haret job

BRANDDAME

Ikke hvis det her fortsætter. Hvis jeg ikke snart kommer fri af det her. Det er som om, det bare går nedad. Indad. Kender

du det? sådan er en følelse af, at det bare er umuligt at slippe
fri. Jeg synes, jeg gør, hvad jeg kan. Som hende der (peger
på MILLE). Jeg siger fra. Jeg forsøger. Men hvad hjælper
det? Hvad hjælper det?
Hvad har det hjulpet dig? Hvad var det du hed?

MILLE

Mille.

BRANDDAME

Mille. Hvad har det hjulpet dig?

MILLE

Hvad har?

BRANDDAME

At drikke?

MILLE

Hvem siger, jeg drikker?

BRANDDAME

Ja, hvem siger, du drikker?

MILLE

Jeg drikker ikke.

BRANDDAME

Nej, vel. Ikke det mindste.

MILLE

Sig mig lige: kender vi hinanden?

BRANDDAME

Hvad tænker du på?

DORTHE

Hvad siger I? Taler I til mig?

MILLE

Du ved ikke noget om mig.

BRANDDAME

Præcis.

DORTHE

Jeg kan slet ikke høre noget? Nu. Det hele forsvandt...

MILLE

Du ved ikke noget om...

BRANDDAME

Og det er, sådan det er. Vi ved ikke noget. Vi tror.

MILLE

Ja, de dumme af os tror.

MIA

Jeg hedder ikke Lena.

BRANDDAME

Dumme?

(GAMMEL TYRK rører på sig. SØN rejser sig. Finder
cigaretter frem og går over til slusen. Han græder. Han
gemmer sit ansigt. Går roligt ind mellem DORTHE og MILLE)

BRANDDAME

Men jeg ved, at jeg skammer mig. Han skrider med børnene.
Det har han sagt. Hvis det er, siger han. Når jeg får
muligheden. Det siger han. Så damper han af med ungerne.
Fordi. Det siger han også, Mille. Fordi de ikke skal vokse op
med sådan en som mig.

Sådan en som mig!

Men jeg er ikke sådan en som mig længere. Og alligevel er
det jo også en løgn. Man er, det man er. Forstår du?

Skammen, den sætter sig i maven. Det er den, der ender
med at tage livet af dig.

...

BRANDDAME

Hvad Mille?

Er det ikke derfor...

Hvad hed han?

BETJENT

Jeppe.

BRANDDAME

Drak.

DORTHE

Hallo?

(Betonboret kommer retur. Det larmer kortvarigt. Alle stopper og ser op. Når der kommer pause i larmen, lægger alle an til at sige noget, men så begynder boret igen. Den eneste, der ikke lægger mærke til boret er MIA. Hun taler bare, men man kan ikke høre hende.

SØN står ved slusen. Han begraver sit ansigt i hænderne.

Hviler sig mod ruden.

Boret ophører)

(SØN sætter begge hænder på ruden)

(DEN GAMLE TYRK mumler, og bedekransen bevæger sig hurtigere. SØN vender sig og ser på sin far. Så trykker han på knappen, døren går op. Han tænder en cigaret og bryder sammen i mellemgangen. Ingen hjælper ham. DEN GAMLE TYRK stopper med bedekransen. Alle holder vejret)

DEN GAMLE TYRK

Al-ḥamdu l-illāhi rabbi l-‘ālamīn

(SØN vender sig. Tørrer øjnene. Slår igen hovedet ned.
Finder cigaretter frem. DEN GAMLE TYRK genoptager sin
bøn. SØN går ud. Tænder en cigaret mens han står i
skydedøren. Holder en hånd for så den ikke går i.
RECEPTIONIST skal lige til at trykke og formane, da han
slipper og dørene går i.
MIA rejser sig. Går hen til toilettet. Åbner døren. Stirrer ind.
Går ind. Låser)

DORTHE (med høj stemme)

Jeg kan ikke høre noget.

JIMMY (ringer op til sin datter, der ikke
tager den)

Nu, siger jeg bare. Tag den lige. Vi skal lige. Det er fordi, nu
må det være nu

DORTHE (med højere, men stadig spinkel
stemme. Klar forværring i hendes tilstand)

Jeg kan ikke høre noget.

(DORTHE strækker hals)

DORTHE

Det kom i går. Eller det blev værre. Det er som om, der er noget, der sidder fast i hjernen.

BRANDDAME

Hallo! Kom til dig selv, makker.

DORTHE

Taler du til mig?

BRANDDAME

Nej.

DORTHE

Jeg kan ikke høre noget.

BRANDDAME

Så stop dog.

(SVIGERSØN rejser sig. Han går hen til kaffeautomaten. Alle er stille. Som om intet er hændt. Han trækker kaffe til sig selv.

Det virker. Han bliver helt overrasket. Han smiler til DORTHE.

Slår ud med armene)

JIMMY

Virker den?

SVIGERSØN

Det ser sådan ud.

DORTHE

Jeg er tørstig. Men ikke efter vand. Nej. Jeg kunne virkelig godt spise en øhm.

JIMMY

De får ikke mig til at slippe kontanterne.

SVIGERSØN

Så bliver det svært.

JIMMY

Så må jeg undvære.

DORTHE

Men en sodavandsis.

Sådan på læberne her. De er så tørre. Det er den maske der.

Det hele tørrer ud. Jeg kan snart heller ikke se ud af de her
briller.

JIMMY

Men altså. Så skulle jeg opdatere. Det skrev de. Have en ny
telefon. Opdatere. Lisette forklarede mig det. Det er for at
betale, det er for og blive kørt, det er for og komme på lokum,
mand. Det er hele lortet.

SVIGERSØN

Ja, det er selvfølgelig...

JIMMY

Det er noget andet.

BRANDDAME

Tager du det bare for givet?

SVIGERSØN

Hvad?

JIMMY

Det er sgu ikke som du tror.

BRANDAME

Du skal ikke tage det for givet.

SVIGERSØN

Hvad?

BRANDDAME

Ja, at...

DORTHE (Insisterende)

Hvornår bliver det min tur? De sagde, jeg skulle komme akut.

Det ved I. Er der ikke nogen, der vil hjælpe mig? Spørge måske... Eller få fat i lægen? Jeg kan ikke. Jeg tror, jeg bliver nødt til.

MIA (fra den anden side. Råber)

Stop!

DORTHE

Er der nogen?

MIA

STOP!

(UNG LÆGE kommer ind. Hun begynder at flytte rundt på skillevæggene usystematisk. GAMMEL TYRKS hånd er faldet ud til siden. Han nulrer stadig bedekransens perler.)

UNG LÆGE

Hvor er hun?

RECEPTIONIST

Hvem?

UNG LÆGE

Lena.

MIA

MIA.

UNG LÆGE

Hvor er Mia?

MIA

Her!

(UNG LÆGE stirrer på toiledøren. Så retter hun på tørklædet. Hun vender sig)

MILLE

Ups.

BRANDDAME

Jeg er nødt til at komme til. Jeg har det som om, jeg sidder inde i et toastjern. Osten løber hen over mig.

DORTHE

Hallo.

Det gør ondt. Jeg kan ikke høre noget.

BRANDDAME

Som om jeg bliver mast mellem to stykker brød.

Jeg mister det hele

JIMMY

Er det virkelig det værd.

(UNG LÆGE går over til DORTHE)

UNG LÆGE

Du kommer snart til.

DORTHE

Det håber jeg.

UNG LÆGE

Det manglede da bare

BRANDDAME (stirrer på sit smart Watch)

Hallo!

MIA

STOP!

BRANDDAME

Jeg er...

JIMMY

Kan du køre mig hjem?

DORTHE

Hallo?

(UNG LÆGE sætter sig ved GAMMEL TYRK. Hun stryger hans pande.)

DORTHE

En is. Og batterier. En is. Og mit kors og hvorfor skulle vi skynde os sådan? Er der nogen, der kan svare på det?

BRANDDAME

Hallo? Mor?

RECEPTIONIST

Glostrup Akutmodtagelse. Ja, ja, ja. Han venter. Han er af den mening, at han har ventet længe. Ja, ja, det siger jeg også. Alle har godt af at vente. Ja. Nå. Ok. (lægger på) Jimmy. Der går ikke så længe, som der har gjort.

(UNG LÆGE er gået i stå. Hendes kald bipper. Hendes telefon ringer. BRANDDAMES ur ringer. Videoopkald med ujævn forbindelse)

JIMMY

Fortalte du, at jeg skulle hjem og spise?

BRANDDAME

Mor?

RECEPTIONIST

Lige det undlod jeg at sige noget om.

JIMMY

Men det skal jeg. Gratin. Det fik vi aldrig på Thule. Man kunne ikke lide det.

BRANDDAME

Hvad siger du?

JIMMY

For mig er det en livret. Jeg elsker det. Det er det, jeg elsker. Hvis. Og der er et hvis... Hvis der er... Hvad hedder det? Den der ost. Ja. Jeg glemmer sgu.

BRANDDAME

Hvor er de? Må jeg se dem?

JIMMY

En gang skulle jeg forhandle løn. Jeg endte med. Nej, jeg kan ikke sige det højt. Jeg endte med at få mindre end da jeg gik ind til forhandlingen. Jeg sagde et tal, der var lavere, end det jeg fik.

BRANDDAME

Men sagde du ikke lige noget andet?

JIMMY

Jeg kunne ikke huske. Lige som med målmanden. Så kom det på vej hjem. Pludselig kunne jeg se det igen. Hvordan det hele var. Men nogen gange, så er det bare havregrød. Det er derfor, jeg så gerne vil hjem. Jeg synes ikke, jeg vil farte rundt her, når jeg er sådan, til den side. Og det er jeg. Tit, når jeg har været indlagt nogle dage, så er det som om, jeg ikke rigtig er mig selv. Har en hjerne. Kender I det?

BRANDDAME

Sagde du ikke lige at de?

SVIGERSØN

Hvad endte du på?

JIMMY

Hvad tænker du på?

SVIGERSØN

I løn.

BRANDDAME

Jeg kan ikke høre, hvad min mor siger. Kan I ikke prøve at dæmpe jer?

(De ignorerer BRANDDAME)

JIMMY

Hvad det 160 måske 65. Og jeg kan sgu ikke huske, om det var inklusiv pension. Det er ikke som det har været med hukommelsen. Men nu hvor vi er ved det.

SVIGERSØN

Ja?

JIMMY

Hvad får du i løn?

(BRANDDAME får at vide, at hendes drenge er væk. Der er dårlig forbindelse. Hun lytter til moderen i sit headset. Hun stirrer på hende på den lille skærm på armen)

SVIGERSØN

Det er svært at sige.

JIMMY

Hvorfor det?

SVIGERSØN

Jeg passer ikke lige ind i kategorierne.

DORTHE

Vil du ikke nok hente de batterier?

(SVIGERSØN ser sig omkring)

SVIGERSØN

Ved du hvad?

(Ingen svarer)

SVIGERSØN

Nu kører jeg sgu Jimmy hjem.

DORTHE

Og henter en is?

SVIGERSØN

Og henter en is.

(JIMMY tror ikke på, at han har hørt, hvad han har hørt)

SVIGERSØN

Kom så.

(JIMMY rejser sig. BRANDDAME forsøger at rejse sig)

JIMMY

Jeg har været indlagt siden i onsdags.

(BRANDDAME står på et ben og lytter til sit head set)

BRANDDAME

Mor. Du må ikke. Ikke denne gang. Du må simpelthen ikke tage pis på mig. Det er ikke sjovt. Sig du ikke tager pis på mig. Mor?

(JIMMY og SVIGERSØN går. JIMMY har glemt sin pose. Da de er ude af slusen, kommer han i tanke om det. Han vender rundt. Døren vil ikke åbne igen. Han banker på. Hårdt. RECEPTIONIST åbner. Han går ind. Henter sin pose. Alle følger hans bevægelser. Han går ud igen. BRANDDAME sætter sig med hovedet i sine hænder. Efter lidt tid begynder automaten at sprøjte en kop kaffe ud på gulvet. RECEPTIONIST reagerer og kommer ned for at tørre op. Hun banker på døren til toilet)

MIA

Hvad nu?

RECEPTIONIST

Jeg har brug for servietter. Vil du være venlig at åbne?

MIA

Hvad?

RECEPTIONIST

Ja, åbne. Mia.

MIA

Hvad var det? Kaldte du mig Mia?

RECEPTIONIST

Ja.

(MIA åbner toilet døren. Hun kommer frem, drejer rundt om sig selv. Tager fat i RECEPTIONIST. Giver hende et kram)

MIA

Tak!

(RECEPTIONIST river sig løs. Går ind og henter servietter. Tørre op. Henter flere servietter. MIA danser rundt om sig selv. BETJENT og MILLE forlader rummet)

DORTHE

Hallo?

(UNG LÆGE kommer ind. Hun går hen til DORTHE)

UNG LÆGE

Dorthe. Skal vi...

(Peger væk. Hun hjælper DORTHE på benene og går hen til stolene på forscenen. Det er svært. De sætter sig.)

UNG LÆGE

Havde du ikke en med?

DORTHE

Jo. Men han er lige gået efter batterier. Måske kan vi vente?

UNG LÆGE

Det kan vi desværre ikke.

DORTHE

Nå.

UNG LÆGE

Nu skal du høre, Dorthe. Vi har jo. Eller jeg har haft lidt meget i dag. Og jeg er virkelig ked af, at det tog så lang tid, men jeg

ville sikre mig, at vi kunne tale ordentligt sammen. At vi ikke blev afbrudt.

DORTHE

Nå. Men det er jo bare.

UNG LÆGE

Ja, det er ikke bare, Dorthe.

DORTHE

Hvad er det så? Hvis ikke. Skal jeg indlægges?

UNG LÆGE

Ja, du skal helt sikkert indlægges. Der er ikke andre på hospitalet. Eller det vil sige, der er meget få. Vi kan ikke have patienter under pandemien, så de få vi har, de er ret. Hvad skal man sige? Alvorlige. Og Dorthe. Jeg vil ikke lyve for dig.

DORTHE

Jeg er jo ellers lige blevet kræftfri. Jeg går til mine tje. Frank tager med. Det er utroligt, at de kan huske en.

UNG LÆGE

Dorthe. Det er det, vi skal snakke om.

DORTHE

Kunne du ikke tale mere til det her øre?

UNG LÆGE

Ville det hjælpe, hvis jeg flyttede mig over på den anden side?

DORTHE

Nej, det bliver endnu værre. Det er bare sådan – din vinkel.

Kunne du ikke sige det fra en lidt anden vinkel?

UNG LÆGE

Jeg kan forsøge, Dorthe.

DORTHE

Ja, det hjalp.

UNG LÆGE

Canceren er kommet igen.

DORTHE

Hvad?

UNG LÆGE

Det er ikke en blodprop.

DORTHE

Men jeg troede bare, det var en lille prop.

UNG LÆGE

Som sagt: det er det ikke.

DORTHE

Nå.

UNG LÆGE

Ja.

DORTHE

Men altså – nå.

UNG LÆGE

Det er almindeligt, Dorthe. At lungekræft sætter metastaser op i hjernen. Og det er det, du har.

DORTHE

Lungekræft i hjernen?

UNG LÆGE

Egentlig er det, det mest præcise. Og det er også det gode.

DORTHE

Så tror jeg, vi skal ud og låne pytknappen.

UNG LÆGE

Hmm.

Det er positivt, fordi metastaserne ikke er kræft i hjernen. Det er sådan en slags spaghetti. I højere grad.

DORTHE

Men jeg har jo fået fjernet lymfer i brystet. Jeg har fået mine tjek. Det er nok det, jeg ikke forstår.

UNG LÆGE

Hvilken del?

DORTHE

Jamen hvordan?

UNG LÆGE

Det er en kendt, og desværre meget almindelig form for tilbagefald. Det bevæger sig til dele af hjernen, og vi kan se lidt på billederne, hvis du vil?

DORTHE

Det behøver jeg ikke.

UNG LÆGE

Ok

DORTHE

Kommer jeg til at dø af det?

UNG LÆGE

Det er der desværre en ret stor risiko for.

DORTHE

Ja.

UNG LÆGE

Desværre, Dorthe.

DORTHE

Men du har ikke en krystalkugle?

UNG LÆGE

Jeg tror mere på behandling.

DORTHE

Men ikke nok til at du vil sige...

UNG LÆGE

Nej, jeg vil ikke sige, at du har en god chance. Det vil jeg ikke. Men vi får dig indlagt. Og så opererer de dig.

DORTHE

Skal jeg have kemo?

UNG LÆGE

Nu er jeg ikke onkolog.

DORTHE

Jeg kan ikke tåle det.

UNG LÆGE

Så har man nok nogle stråler.

DORTHE

Men hvad opererer de?

UNG LÆGE

Det ser ud til, at det sidder så det kan fjernes ved at åbne dit kranium her omme bag på. De er nogle af de bedste. Men om de kan få det hele med, det ved vi aldrig. Slet ikke i hjernen, Dorte.

DORTHE

Men hvad så nu?

UNG LÆGE

Nu indlægger jeg dig.

DORTHE

Ja. Men jeg har slet ikke noget med.

UNG LÆGE

Det må din svigersøn komme med. Han må gerne komme ind med en taske. Han skal ringe på det her nummer. Så guider de ham.

Men altså: Du skal gå hen af gangen, til venstre i aulaen. Der er ingen mennesker for tiden, så den virker lidt stor, men du passerer aulaen og så går du hen til elevatortårn øst. Du tager en elevator til ottende. Der står en sygeplejerske og venter på dig.

(Dorthe kommer på benene. Hun vakler. UNG LÆGE hjælper hende et par skridt. DORTHE slår visiret ned, vandrer afsted, støtter sig til ting og sæder, trækker sit ben)

UNG LÆGE

Har du brug for en rullestol?

DORTHE

Nej, nej...

UNG LÆGE

Jeg bliver nødt til at gå fra nu.

(Dorthe vakler afsted. Tager sig til brystet. Leder efter sit kors)

DORTHE

Er der nogen, der har set det?

UNG LÆGE (hører ikke efter)

Jeg beklager...

(Ser MIA. Går hen til hende. MIA drejer rundt og rundt. Ender med at gå ud på toilettet igen. Låser døren. UNG LÆGE banker på. Giver op. Går hen til GAMMEL TYRK og SØN. Står der bare. GAMMEL TYRK flytter perler på bedekransen. Der bliver mørkt omkring dem. RECEPTIONISTEN går tilbage til reception. Sætter sig og slår til sin humørdukke. Læner hovedet ned mod disken. Forsvinder. (ELLER hvor er hun?). SVIGERSØN dukker op i slusen med en Filuris. Han banker og ringer på, men ingen lukker ham ind. MIA kommer ud fra toilettet. Hun går hen til slusen. Hun står og ser på SVIGERSØN)

MIA

Hvad var det?

LÆGEN TAGER SIG AF MIA – NU FÅR JEG DIG DET
RIGTIGE STED HEN MIA. HVORDAN TØMMER MAN
RUMMET? TYRK KØRES UD, SØN ER GÅET.
BRANDDAMEN SKAL UD – KRUKKER IND. BRANDDAME
BEDER OM DEM TIDLIGT.
PORTØREN/SYGEPLEJERSKEN KOMMER MED DEM.
TYRKEN UD AF SENGEN, SÅ SIDDER DE DER. SÅ MÅ DE
JO BARE GÅ. TYRK SIDDER BARE OG STENER. NÅR
POSEN ER TOM GÅR SØN VÆK MED HAM. MÅSKE SER
HUN ET PAR KRYKKER BAG TYRKEN ELLER OGSÅ
STÅR DE I RECEPTIONEN, MEN DE ER TIL NOGEN
ANDRE.. HUN STABLER SIG SELV OP OG GÅR HEN TIL
DEM. PSYKOSEN ER HOS MIA, LAV RESTEN MERE
RENE

BRANDDAME TROR LÆNGE, AT DRENGENE ER HOS
MOR, SÅ FINDER HUN UD AF, AT DE IKKE ER DET, OG
SÅ HANDLER HUN. BRANDDAMES KONKRETE
HISTORIE.

MUSKATNØDDEN! JIMMY SIGER DET LIGE INDEN HAN
GÅR. HAN HENTER POSEN OG SÅ HUSKER HAN DET.

BLIV VED PROJEKTERNE. ISÆR I ANDET AKT.

RULLARTOR MED IND MED SVIGERSØN. BRANDDAME
TAGER DEN OG GÅR.

MØRKE/SLUT